

Đặc San Ultreya

2012

Cha Linh Hướng
LM Phêrô Bùi Quang Tuấn

Văn Phòng Điều Hành

Trưởng VPĐH: Teresa Hoàng Không Thiêng
972-231-4084

Thư Ký VPĐH: Giuse Võ Tích

Điều Hợp Viên Trường Lãnh Đạo: Anna Nguyễn Khanh
972-693-4035

Thư Ký (TLĐ): Elizabeth Nguyễn Thu Hằng

Khôi Tiên: Giuse Nguyễn Quang Minh

Khôi Ba Ngày: Dominico Bùi Quang Huân

Khôi Hậu: Lucia Nguyễn Đặng Thư Thư

Thủ Quỹ: Maria Lý Thị Thơ

Trưởng Liên Nhóm ĐMHCG: Micae Nguyễn Khắc Phú
214-478-7575

Khôi Giờ Tông Đồ: Maria Vũ Nhung

Khôi Truyền Thông: Phaolô Trần Bá Lộc
972-934-2023

Ban Biên Tập: Teresa Trần Lệ Thủy
972-934-2023

BTU.Dallas@yahoo.com
<http://www.cursillodallas.com>

RỒI NÓ SẼ QUA

RỒI NÓ SẼ TỚI

Giả như bạn đang gặp cảnh khốn đốn vì thất nghiệp, một căn bệnh trầm kha mới phát hiện, người phối ngẫu bấy lâu hững hờ nay lại đòi về Việt nam, hoặc đưa con cứng đầu bỏ nhà đi hoang... hay một điều gì chưa xót đại loại như thế xảy ra, bạn sẽ cảm thấy cuộc sống thế nào?

Và giả như trong tuần này bạn nhận được lời nhắn tuần sau có việc làm; đi tái khám thấy hết dấu hiệu ung thư; đưa con sau một thời đi hoang nay về sống đàng hoàng; người phối ngẫu vẫn tốt lành nguyên vẹn như xưa... bạn có cảm thấy sung sướng không?

Bây giờ, không nói đến những điều “giả như” trên đây nữa, nhưng nhìn vào thực tế: bạn đang có việc làm, không bệnh tật, con cái ngoan ngoãn, sức khỏe đầy dư, bạn có cảm thấy sung sướng để tạ ơn và ngợi khen không?

Có những người mong có được cuộc sống như bạn là đã hạnh phúc rồi, nhưng bạn có thấy hạnh

phúc với những gì mình đang có không?

Đặt vấn đề như thế để thấy rằng dường như con người ta, khi không có thì muốn có, có rồi thì hóa nhàm, nhàm rồi chán, chẳng có gì bền vững trong những cảm xúc của mình, phải chăng ở trần gian này “mọi sự rồi sẽ qua”?

Một đệ tử tìm đến vị thiền sư và nói: “Thưa thầy, con không thể nào nhập thiền được. Con thấy cứ bị rối trí, hoặc là chân đau, bụng đau, hoặc là mới ngồi thiền đã buồn ngủ. Kinh khủng quá!

Thầy trả lời: “Rồi nó sẽ qua!” Một lời an ủi nhẹ nhàng.

Một tuần sau, anh đệ tử đến gặp sư phụ, phần khởi nói: “Bây giờ việc nhập thiền của con ngon lành lắm. Con đã nhận thức rõ ràng, thanh thản rõ ràng, giác ngộ rõ ràng. Thật là tuyệt vời!”

Vị sư phụ trả lời: “Rồi nó sẽ qua!” Một lời nhắc nhở thâm thúy.

Tất cả rồi sẽ qua. Vâng, mọi niềm vui nỗi buồn, thành công thất bại, hạnh phúc khổ đau, nhọc nhằn sung sướng, nước mắt nụ cười, lo lắng hồ hởi... mọi sự rồi sẽ qua. Dư âm chuyện này có thể kéo dài hơn chuyện kia đôi chút. Nhưng rồi cũng qua. Trời đất này còn qua đi nữa là!

Khi mọi sự vùn vụt trôi qua, đời tôi cần có một điểm tựa để không bị cuốn trôi theo dòng đời. Điểm tựa nào đây?

Chúa Giêsu nói với các môn đệ: “Trời đất sẽ qua đi, nhưng lời Ta nói sẽ chẳng bao giờ qua đi” (Mt 24: 35).

Như thế, ai có Lời Chúa, ai bám vào Tin Mừng của Đức Kitô, ai sống những giá trị của Phúc Âm, ai làm nhân chứng cho Ngôi Lời, chắc chắn sẽ còn tồn tại, và những việc người ấy làm trong

ánh sáng của Lời Chúa cũng sẽ tồn tại muôn đời.

Chính trong sự xác tín này mà người Cursillitas tiếp tục hành trình “ngày thứ tư”. Dư âm của “3 ngày khóa nam rồi sẽ qua”, nhưng trong niềm vui và hy vọng, chúng ta cũng sẵn sàng đón chờ “3 ngày khóa nữ rồi sẽ tới”.

Xin cho những lời sau đây của Thánh Phaolô trở thành hành trang cho anh chị em và tôi trong thời gian sắp đến: “Làm lành, ta đừng quản ngại từ nan; đến thời đến buổi ta sẽ gặt, miễn là đã không bỏ buông trôi. Vậy bao lâu còn dịp, ta hãy làm lành đối với mọi người, mà nhất là đối với những ai cùng một gia đình đức tin” (Galat 6: 9-10).

De Colores!

Lm. Bùi Quang Tuấn, CSSR

Khóa 1 Nam - Dallas 2012

Khóa Trưởng và Khóa Phó

Ban Học Tập

Ban Phụng Vụ

Cha Hạnh, Cha Bích
và Cha Thành

Ban Âm Thực

Ban Tài Chánh

Tâm tình Khóa Trưởng

Quý anh chị Cursillistas thân mến,

Lời đầu, tôi xin cảm tạ Thầy Chí Thánh đã cho Khóa Ba Ngày [K3N] đầu tiên của ngành Việt Nam thuộc GP Dallas chúng ta kết thúc một cách tốt đẹp. Sau bao nhiêu lo lắng, hồi hộp, nao nức, đợi chờ cuối cùng ước mơ đã trở thành sự thật. Đứng trước sự kiện lịch sử này tôi xin đi ngược dòng thời gian một chút để nhìn lại các giai đoạn tiêu biểu mà Phong Trào [PT] địa phương đã đi qua. Có thể nói, PT Cursillo ngành VN – GP Dallas đã khởi đi từ cái nôi GX ĐMHCG thuộc thành phố Garland, TX. Vào khoảng thập niên 90s một nhóm Cursillistas ở Chicago, Maryland và California về đây định cư và nhập với vài Cursillistas sẵn có tại Dallas - sau đó, vào năm 2001, vài anh chị tại GX ĐMHCG cũng được gởi đi dự Khóa cuối tuần ở New Orleans và Houston. Từ các Cursillistas “hạt giống” này, PT địa phương đã thành hình và bắt đầu có sinh hoạt Hội Nhóm rồi tiếp theo là Hội Ultreya. Từ những ngày đầu, PT đã biết tận dụng sự nâng đỡ của quý anh chị Cursillistas Houston - bằng cách gởi anh chị em đi Khóa để đào tạo thêm một số Cursillistas. Khi đã chừng chạc hơn đôi chút, PT có

một “ước mơ” là một ngày nào đó sẽ có thể tổ chức K3N tại vùng bắc Texas. Ước mơ đó đã thôi thúc đến việc thành lập Ban Học Tập vào năm 2005, rồi đến TLĐ & VPĐH vào năm 2007. Mãi đến đầu năm 2011 với quyết tâm “liều mạng trong phó thác” của cha LH Phêrô Bùi Quang Tuấn và nhiều anh chị em Cursillistas khác - VPĐH & TLĐ đã quyết định mở Khóa Nam tiếng Việt đầu tiên cho GP Dallas vào trung tuần tháng Bảy năm 2012.

Xin chân thành tri ân và ghi nhận tất cả những “hạt giống”, những “ước mơ”, những công sức của quý LH tiên nhiệm và toàn thể quý anh chị Cursillistas đã đóng góp cách này hoặc cách khác trong suốt nhiều năm qua để PT địa phương có được ngày hôm nay. Cách riêng, vạn sự khởi đầu nan, xin được nhắc đến tinh thần dẫn thân của Ban Trợ Tá Khóa 1 - Dallas và rất nhiều anh chị Cursillistas khác đã thầm lặng hy sinh rất nhiều công sức để biến “ước mơ” của bao người trở thành hiện thực.

Khi nhận làm KT cho Khóa 1 - Dallas, tôi thực sự rất lo lắng vì so với nhiều anh chị Cursillistas khác

- tuổi đời và tuổi PT của tôi chưa đáng là bao nên không biết có kham nổi hay không? Dầu vậy, nhờ ơn Chúa, khi bắt đầu lên CT cho Khóa học, quý anh chị BĐHK đã giúp tôi mọi mặt, quán xuyến mọi công việc lớn nhỏ và thậm chí còn khiêm nhường cho tôi mượn cả đầu óc, trí thông minh, vai u thịt bắp khi tôi cần đến. Trong Khóa, trừ những công việc chính, có anh còn lo cho tôi chai nước gừng, miếng nệm qui cho khỏi đau, cái đèn nhỏ gắn vào bàn quì, cái microphone điều chỉnh lớn vừa đủ nghe và rất rất nhiều thứ khác. Viết đến đây, tôi ứa nước mắt với lòng biết ơn sâu xa.

Đối với cha LH, trước Khóa thấy Ngài rất bận với nhiều việc khác làm tôi cũng hơi lo vì sợ Ngài không tìm đâu ra thời gian để chuẩn bị. Tạ ơn Chúa, trong Khóa các bài giảng của Ngài tuyệt vời, phải nói là “tràn đầy ơn Chúa Thánh Linh.” Ít khi Ngài có ý kiến thay đổi chương trình, trừ một lần nhưng lần đó rất đáng ghi nhận.

Đó là tối thứ Năm, sau khi giúp KS dọn mình chuẩn bị lãnh Bí Tích Hòa Giải, thay vì KS bắt đầu xưng tội, Ngài đã mời quý Cha cũng khiêm nhường đón nhận Bí Tích Hòa Giải với nhau trước vì máng chuyển thông ơn Chúa phải thật sạch thì ơn Chúa mới đến tới KS một cách toàn hảo. Xin hết lòng cảm ơn cha LH và quý cha ngồi tòa đã làm gương cho anh em chúng con.

Nói nhỏ nghe thôi, ở vài nơi có Trợ Tá “chui.” Chữ “chui” có vẻ lén lút nên được đổi thành chữ “ngâm” nghe cho nó oai. Sau này nếu ở đâu có dùng chữ “ngâm” nhớ đừng quên xin bản quyền của

anh trưởng BAT Khóa 1 - Dallas nhé! Trong buổi tiệc Agapê với bầu khí thật trang nghiêm, đánh động – trong lúc mọi người đang ăn bánh, uống rượu nho, và thầm thì tạ ơn Thầy. Bỗng dưng tôi chợt nhớ đến những Trợ Tá “ngầm” - những anh chị cũng hy sinh bốn ngày đi giúp Khóa như nhiều anh em chúng tôi nhưng phải trốn chui trốn nhủi và tội nghiệp nhất là không được nhìn thấy điều gì xảy ra trong Khóa. Nghĩ đến đây, lòng tôi trào dâng niềm thương mến - cảm kích trước những chứng nhân âm thầm phục vụ quên mình cho tình yêu Kitô. Chưa bao giờ tôi thấy câu Kinh Thánh “Thầy phải lớn lên còn tôi phải lu mờ đi” lại có ý nghĩa đến như vậy!

Như tôi đã có lần chia sẻ, trong K3N thành phần nào cũng quan trọng nhưng xin nói thêm - một thành phần không thể thiếu được đó là KS vì quý anh là nguyên nhân cho các thành phần khác hiện hữu. Mặc dù đã được chuẩn bị tinh thần trước nhưng qua các chia sẻ, hầu hết quý anh đều chưa hiểu rõ mình sẽ làm gì trong K3N. Dầu vậy, quý anh đã quảng đại dẹp tất cả sang một bên, mạnh dạn phó thác ra đi với tinh thần: Đi Rồi Sẽ Biết. Xin chân thành cảm ơn quý anh đã cho tôi và anh em Trợ Tá có cơ hội: được phục vụ, được nghe, được cười, được đánh động trước những

chia sẻ riêng tư, thầm kín, sâu thẳm nhất nơi tâm hồn của quý anh.

Thôi chết rồi! Anh trưởng BTU cho tôi viết có một trang mà tôi dài dòng đến gần hết trang thứ hai rồi - điều này bữa sau chắc anh không cho viết nữa. Thôi “sorzdi” anh trưởng nhé, còn nữa trang xin cho tôi làm nốt luôn ☺. Nói đến cái gì ban đầu đều rất đặc biệt và khó quên: như ngày đầu đến trường, ngày mới qua Mỹ, ngày đầu ta gặp nhau, vv... Cảm giác lâng lâng, rạo rực, lưu luyến của cái “thuở” ban đầu luôn bám sát đời tôi, vì thế Khóa 1 - Dallas sẽ là một dấu ấn tôi không bao giờ quên. Tôi không thể nào quên được những người anh em đã cho đi tất cả những gì họ có, những cái nhìn không nói, những cái ôm ghì thật chặt, những giọt nước mắt tràn đầy hạnh phúc chảy dài trên má. Tạ ơn Thầy Chí Thánh đã cho tôi những người bạn, đã cho đời những chứng nhân yêu thương, đã cho chúng ta biết nhau và cùng đồng hành với nhau. Xin mượn một câu hát để chào tạm biệt và đúc kết tâm tình của tôi. “Niềm vui của tôi là đồng hành cùng với anh em. Trong tiếng hát ngọt ngào, trong tiếng khóc lệ trào từ trái tim tôi.”

De Colores!

Giuse Võ T. Tích
Khóa Trưởng Khóa 1 - Dallas

Tâm tình từ Tulsa, OK

Em là Vincent DePaul Trần Phong, Giáo Xứ Thánh Giuse, Tulsa OK. Em có nhận được lá thư mời dự tiệc mừng các tân Cursillista vào đêm thứ Bảy. Nhưng rất tiếc em ở xa nên không tham dự được buổi tiệc vui này. Nhân dịp này, em xin gửi lời cảm ơn tất cả quý Cha, quý thầy, các anh cựu Cursillistas, các anh tân Cursillistas và tất cả những người cầu nguyện đã cho em một khóa Cursillo tuyệt vời!

Em có câu chuyện nho nhỏ em muốn gửi chia sẻ với các anh chị. Tại ở xa nên khi xong khóa em chưa gặp thân nhân nào cả. Khi về nhà người quen để nghỉ, với lòng đầy vui mừng, em muốn gọi vợ em để khoe là đã được một khóa 3 ngày tuyệt vời. Nhưng khi gọi 3, 4 lần thì không có được trả lời.

Thường thường thì em rất bức bối và có thể hỏi “Em đi cái chỗ khi nào mà gọi hoài không thấy!!” Nhưng lần này em rất bình tĩnh. Vì có tính tò mò em muốn thử ngay điều mới học nóng hổi. Em đã text với vợ em “Người yêu của anh ơi. Anh nhớ em quá. Anh đang đi tìm em...” Ngay vài phút sau vợ em gọi lại, giọng nàng vui vẻ nói “Sorry anh, lúc nãy em đang tắm cho thằng boy nên không nghe điện thoại được... Anh ơi, ở đó mấy người cho anh thuốc gì mà anh quá dễ thương! Em cần gửi anh đi chỗ này mỗi tuần!”

Xin chúc mọi người được một đêm thật vui vẻ và đầy ơn Chúa và Đức Mẹ.

De Colores!!!

Phong

Chút sẻ chia. . .

Sự tương phản của những cực điểm đối nghịch trong kiếp người vốn là những động lực thúc đẩy con người suy niệm về bản chất cũng như tương quan giữa mình với mình, với tha nhân, và với đấng tạo hóa. Trong trường hợp của tôi, những ý thức đây va chạm về sự sống và sự chết, về không gian, thời gian, về hạnh phúc và đau khổ v.v... đã khiến tôi -- và có lẽ rất nhiều quý anh chị -- cố công tìm tòi, học hỏi những gì núp bóng sau đời sống vô thường của chúng ta hay thế giới vĩnh cửu của Thiên Chúa.

Thật là một thích thú bất ngờ qua 3 ngày của Khóa Cursillo, tôi đã có cơ hội nhận chân rõ hơn về chính mình và hình dung ra một phần chân dung của Đấng Chuộc Tội trần gian qua những người anh em tình nguyện phục vụ khóa sinh. Điều mà trước đây tôi không tài nào có thể tưởng tượng ra đó là những kết quả mà khóa Cursillo đem lại cho chính mình. Lại càng thích thú hơn nữa là tùy căn duyên của mỗi người mà khóa Cursillo đánh động họ mỗi người mỗi khác.

May cho tôi là khi được chị K giới thiệu về khóa Cursillo, tôi đã được nhà tôi “khuyến khích” tham dự dù khi đó tôi vẫn còn miễn cưỡng “nửa trong khung cửa, nửa ngoài dặm xa.” Vì vậy, có lẽ, điều quan

trọng đầu tiên mà tôi muốn thừa nhận với quý anh chị (Bảo trợ) là dù đối tượng mình mời gọi tham dự khóa Cursillo có cứng lòng bao nhiêu, mình hãy gắng thêm một chút nữa vì đây là một cơ hội một đời một lần cho đối tượng được tìm gặp chính mình và khám phá thêm về Thiên Chúa.

Nhìn lại chính mình, trước khi dự khóa Cursillo, tôi có một thói quen là những gì mình muốn làm, thích và cần thì ưu tiên và quan trọng hơn so với những gì của bất kỳ ai. Cái “tôi” của tôi nhìn từ tâm cảnh của mình nó lớn hơn mọi thứ khác và Chúa thì chỉ ở trong nhà thờ hay chỉ vào những lúc mình cầu nguyện, lắng đọng tâm hồn tìm về ngài.

Vì quá lớn nên cái “tôi” rất dễ va

chạm vào bất kỳ một cái gì xung quanh mình nếu không muốn nói là khó mà sống chung với những gì xa lạ. Hơn thế nữa, nếu có ai trách móc, chê bai mình thì hầu như mình hứng trọn tất cả những gì khó chịu nhất vì cái “tôi” quá lớn nên người ta “chửi” cách nào nó cũng trúng vào “tôi”.

Qua khóa Cursillo, tôi đã có cơ hội nhận chân ra rằng cái “tôi” của mình -- vốn nhiều tội lỗi -- không quan trọng như mình tưởng, không có gì để đáng bận tâm. Tôi cũng đã có cơ hội để nhận chân ra sự vĩ đại chân thật và hiển nhiên của Thiên Chúa, điều mà ai ai cũng từng nghe qua nhưng hiếm khi có cơ hội để chiêm nghiệm. Chúa vĩ đại và hằng có đến độ đi đâu tôi cũng gặp ngài và trên mọi sơ hở, sai lầm của mình, khi nào cũng có ngài bên cạnh nhắc nhở hay che chở.

Khi “cái tôi” của mình nhỏ lại thì đi đâu, làm gì cũng không bị ngăn trở, không còn gặp chướng ngại vật. Thích nhất là trước những lời đắng cay, công kích, mình vẫn có thể luồn lách qua chúng dễ dàng để đi vào tâm hồn của người nói và làm họ bớt nóng giận hay không còn chua cay. Khi mình không quan trọng như mình tưởng thì trong mọi công việc, mình không còn lo âu, hồi hộp vì thất bại nữa. Lý do thật là đơn giản vì đối với tôi, mục đích, cứu cánh, và phương tiện không

còn là cái “tôi” mà tất cả là vì Chúa, do Chúa và nhờ Chúa.

Tôi đã nhìn thấy Chúa qua thái độ và sự hy sinh của các trợ tá. Từ những nụ cười thân mật, những bàn tay ân cần nấu nướng, dọn thức ăn của các anh nhà bếp không chuyên môn hay những lời ca hăng say vui tươi của các anh trợ tá trong ban phụng vụ, tôi đã hiểu như thế nào là phục vụ tha nhân qua ý Chúa. Tôi cũng tìm thấy rất rõ ràng Chúa trong những bài rollos qua sự trưởng thành, nhiệt huyết của các anh thuyết trình. Tôi cũng đã thấy cái năng động và linh động của Chúa thánh thần qua cả Cha già và hai cha trẻ. Tên thánh của tôi là Thomas, người chỉ tin sau khi thấy, và may thay là tôi đã thấy rất nhiều trong khóa 3 ngày và kết quả càng làm tăng lòng tin của tôi vào uy lực của Chúa Thánh Thần.

Tôi tạ ơn Thiên Chúa đã gửi nhiều người giúp tôi đến với khóa Cursillo. Tôi cũng cảm ơn những anh chị Cursillistas đã cầu nguyện cho tôi. Tôi mong sẽ có nhiều người có cơ hội đến với khóa Cursillo. Tôi cũng ao ước sẽ có nhiều Cursillistas bước ra khỏi phạm vi nhỏ của giáo xứ mình để dẫn thân vào cuộc đời, đến với thế gian, mang tin mừng qua những phục vụ cụ thể của mình.

HTT

Ánh mắt Thầy Chí Thánh

Sau 14 năm không sinh hoạt với trường lãnh đạo cũng như các khóa tĩnh huấn, tôi vẫn thường cảm thấy khắc khoải, thiếu thốn một cái gì đó của một người Cursillista. Gần đây tôi trở lại sinh hoạt với TLĐ, tham dự các buổi họp chuẩn bị cho khóa để tìm lại các bàn tay siết chặt của anh em.

Khi ghi danh đi trợ tá tôi cũng đi tinh tâm với các anh chị Cursillistas Dallas và Arlington, nhưng trong tâm tư tôi còn phân vân giữa việc đi và không đi; tôi cứ ngại không muốn mang theo kiến thức già nua của tôi hơn hai mươi năm về trước đến với lớp người (Cursillistas) trẻ trung của thế hệ sau.

Rồi ngày khai khóa đến, mấy anh trợ tá hỏi tôi trong ban nào để tiện sắp xếp đi cùng xe cho đỡ tốn kém. Tuy là tôi có ghi danh trợ tá, nhưng vào ban nào thì hoàn toàn không biết. Anh trưởng ban hành chánh đứng gần đó nói với tôi: “Anh Bảo vô ban hành chánh đi!” Tôi gật đầu ngay: “Cũng được!” Ngày xưa thật xưa, hồi còn ở Michigan tôi thường đi trợ tá cho các khóa ở Chicago; mỗi lần đi là được phục vụ một ban khác nhau. Lâu ngày rồi cũng quen đi nên vào ban nào

cũng được, miễn mình có thiện chí là tốt rồi.

Những ngày đó, chúng tôi đã có danh từ “trợ tá chui.” Nếu tôi đi “trợ tá chui” là trợ tá cho khóa nữ. Trợ tá chui chỉ được vào các ban như ban ẩm thực, chỉ lo việc nhà bếp, ngoài tầm nhìn của các khóa sinh; soạn Palanca, chứ không được ở trong các ban khác. Có một điều tôi ghi nhận là luôn luôn có một Thánh Lễ cho các trợ tá; cho dù là trợ tá chui hay trợ tá nổi mỗi sáng sớm tinh sương. Khóa #1 Dallas ở đây thì mấy chị đi trợ tá chui lại không được dự Thánh Lễ

mỗi ngày; đây cũng là một hy sinh đáng kể. Tôi thấy càng tăng lòng kính mến đối với quý chị.

Khi xong công việc của anh trưởng ban giao phó, tôi ra nhà bếp giúp quý anh chị. Có lần anh trưởng ban phụng vụ nói với tôi: xin nhà bếp cho chúng em ăn trước các khóa sinh hôm nay để chúng em tập hát. Tôi quay đi tìm anh trưởng ban ẩm thực, nhưng không thấy đâu hết. Hỏi ra mới biết anh đi chợ mua thêm gia vị. Tôi lấy hết can đảm nói điều đó với mấy chị trong nhà bếp: tôi sẵn sàng chờ câu trả lời khó chịu, nhưng không! Các chị nói: cho chúng em xin ba mươi phút nữa.

Còn thời giờ tôi vào nhà nguyện, trước nhà Tạm, dưới ảnh Thầy Chí Thánh. Hôm Thứ Sáu, lúc tôi quỳ đó xin dâng lên Thầy hai mươi bốn anh khóa sinh, quý Cha linh hướng, quý anh chị Cursillistas xa gần, bất chợt tôi gặp ánh mắt yêu thương vô bờ bến của Thầy đang nhìn tôi, tôi đáp lại tình yêu đó bằng hai giòng lệ chảy dài trên má. Một tiếng động kể bên cắt đứt giòng tư tưởng của tôi: một anh Rollista rất nhỏ giọng: “Anh Bảo nhớ cầu nguyện cho em, em sắp sửa vào nói bài đây.” Kính cẩn quỳ lên chấp hai tay, tôi cùng anh đó cầu nguyện tiếp cùng Thầy Chí Thánh. Tôi không thể nào quên được buổi

“closura,” lúc quý anh tân cursillistas cùng chia sẻ, họ nói: “Em nhận ra tình thương của Thầy Chí Thánh trên khuôn mặt vui tươi, phục vụ hết mình của quý anh chị trợ tá.” Sau khi từ giã các tân Cursillistas, các anh chị trợ tá vào trong nhà nguyện, mọi người hợp ý với anh trưởng khóa dâng lên Thầy Chí Thánh mọi công việc cho khóa cursillo #1 Dallas để làm sáng danh Cha trên trời. Trên đường về tôi tự đặt cho mình câu hỏi: nếu quý anh tân cursillistas nhận thấy tình thương của Thầy Chí Thánh trên nét mặt của quý anh chị cursillistas trợ tá, còn tôi, vẫn nhớ đến ánh mắt triu mến của Thầy, phải làm gì để đáp lại lời mời gọi của Thầy Chí Thánh?

De Colores!

Gioan Baotixita Đặng Quốc Bảo

Khóa Gioan Tiền Hô 1 Chicago

Thầy ôi! Linh hồn con ôn lạnh...

Quý Anh Chị thân mến trong Thầy Chí Thánh!

Em là Phanxicô Xavier VB, đã lập gia đình, một vợ và hai con. Em đã tham dự khóa 1 Nam tại Dallas năm 2012. Em xin ghi lại những cảm nghiệm của em trước, trong, và sau khóa 3 ngày.

Thưa quý Anh Chị, thực ra khoảng 3 năm về trước em đã được mời đi tham dự khóa từ bố mẹ đỡ đầu của thằng con trai. Nhưng vì lúc ấy tụi em vừa mới mua nhà nên bao nhiêu chuyện xảy ra - cũng vừa do mình và do hoàn cảnh gây ra - đã ngăn trở em không được đi tham dự khóa. Nghĩ lại thật tiếc vì không đến và theo Thầy sớm hơn. Lần này em được chính anh khóa trưởng mời, nhưng em cũng chần chừ vì sợ không xin nghỉ phép được. Chính vì sự chần chừ nửa muốn nửa không ấy mà em đã tự mình làm cho việc ghi danh tham dự khóa trễ đi để chỉ được nằm ở trong “waiting list” mà thôi, tức là có rất ít cơ hội tham dự khóa.

Nhưng thưa quý Anh Chị, con người em hời hợt như thế mà Thầy vẫn yêu thương em đến nỗi Ngài đã làm mọi cách để cho em được tham dự khóa. Em là người “dzót hụi chót,” là người sau cùng trong danh sách 24 Anh tham dự khóa

được chốt lại. Rồi ngày thứ Năm, lúc chuẩn bị lên đường thì đưa con gái nhỏ lại tự dưng bị tiêu chảy, sốt và ói mửa mà mẹ cháu lại đi làm không có nhà. Xe của vợ em thì lại bị hư máy lạnh, em phải sửa để cho vợ có xe đi làm không thể chờ đến khi em về được. Em thật sự bối rối quá sức nhưng rồi nhờ ơn Chúa, chỉ trong vòng hơn 2 tiếng (ngày thứ Năm đó, em vẫn đi làm tới 12 giờ trưa thì xin về sớm) em vừa tự mua đồ về sửa máy lạnh của xe, mua thuốc cho con gái,... ấy thế mà mọi việc đều trơn tru, xe thì sửa xong máy lạnh chạy mát rượi. Còn đưa con gái đang bị như thế thì... em cũng không biết làm sao?? Thôi thì Chúa đã thương con thì thương cho trót vậy, em cứ lên đường khi đi chỉ dặn bà ngoại rằng nhắn với vợ nếu ngày mai cháu còn sốt và tiêu chảy thì phải đưa đi bác sĩ.

Quý Anh Chị mến, trước khóa em là một người có đạo nhưng đức tin thì giống như đức tin của một đứa con nít trong một cơ thể trưởng thành. Đi nhà thờ thì lúc nào cũng lo ra, đầu óc chẳng bao giờ tập trung được. Đi ăn nhà hàng, thì khi làm dấu Thánh trước bữa ăn

mà cứ như kẻ trộm
lầm la lầm lét coi có
ai nhìn mình không,
rồi làm dấu cho vội
giống như trả nợ quý
thần, nhiều lúc ngại
quá chẳng làm dấu
luôn. Ở nhà thì luôn
cáu giận với con, hơi
phật lòng một chút là
la đánh nó, chẳng có
chút từ tâm của một
người cha...

Thế rồi trong 3 ngày
tham dự khóa, ơn
thánh Chúa đã tuôn
đổ xuống trên em và
biến đổi em thật

mạnh mẽ. Giờ đây em mới có thể cảm nhận được là một người KiTô
Hữu trưởng thành là một người như thế nào. Trước giờ cứ nghĩ mình là
hiểu biết về Chúa nhưng thật ra chỉ là con số zero. Em đã nhìn thấy Dung
Mạo hiển từ của Thầy hiện diện sống động nơi các Anh, những cử chỉ ân
cần, hy sinh của các Anh đã giúp em hiểu Thầy nhiều hơn và cảm nhận
được lòng Chúa thương xót mình nhiều bao nhiêu. Nghĩ mình trước kia
đối với Thầy như thế nào thì trong 3 ngày ở với Thầy em hối hận vô cùng
chỉ dám xin Thầy ban cho một chén nhỏ lòng Thương Xót của Thầy thôi.
Ấy thế mà Thầy đã đổ xuống cả một xô đầy tràn chan chứa thật quá sức,
quá trí khôn của em. Mỗi lần vào châu Thánh Thể Thầy không lần nào
mà em không khóc, ngay cả khi viết đến những dòng này thì cũng không
ngăn được nước mắt của mình. Bởi vì đâu, vì em cảm nhận được Chúa
thương em quá đổi! Em chỉ có thể mượn lời thơ của Hàn Mặc Tử để nói
lên cái cảm nghiệm của mình khi quỳ trước Thánh Thể như vậy:

Thầy ơi!

Linh hồn con ớn lạnh

Run như run thần tử thấy Long Nhan

Run như run hơi thở chạm Tơ Vàng!

Mỗi lần quỳ trước Thánh Thể, hai tay chấp mà sao run quá thể và lòng thì thổn thức đến nỗi em ước gì mình có thể sấp mình xuống làm sao mà thấp hơn cả mặt đất dưới chân mình để mà thờ lạy và chiêm ngắm lòng thương xót Chúa! Lạy Thầy Chí Thánh xin thương xót con là kẻ có tội!

Thưa quý Anh Chị, 3 ngày được ở với Thầy, nó thật ngây ngất không gì tả xiết! Nó giống như là khi các Tông Đồ ngày xưa được Chúa dẫn lên núi rồi ở đó Ngài biến hình. Các Tông Đồ đã ngây ngất đến độ không muốn xuống núi nữa mà chỉ muốn làm một lều cho Thầy, một cho Môi-Sen, và một cho Êlia, để ở lại luôn với Thầy trên núi. 3 ngày thật tuyệt vời, thế gian không gì sánh được!

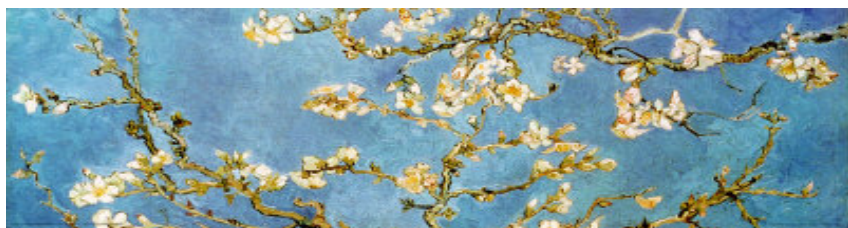
Mọi sự có bắt đầu thì cũng có kết thúc. Khóa 3 ngày chỉ có 3 ngày thôi rồi cũng kết thúc. Nhưng giờ đây em đã cảm thấy mình trưởng thành hơn trong đức Tin, đức Mến, đức Cậy. Mỗi ngày cảm nhận được Thầy đang đồng hành với mình thật em không còn lo sợ bất cứ điều gì nữa. Thấy mình sống

vui vẻ, khiêm nhường hơn, đây chính là ơn phúc lớn lao mà Thầy đã ban cho em. Một cảm nhận tuyệt vời và sống động nhất mà bây giờ mỗi ngày em đều thấy yêu thích việc đi lễ và khi tham dự Thánh lễ không còn lo ra như trước nữa. Sau cùng là em không còn cảm thấy e ngại khi làm dấu Thánh Giá trước khi ăn trước mặt người khác nữa, trái lại rất hân hoan và vui vẻ được tỏ bày niềm tin Kitô Giáo của mình trước mặt người đời.

Thưa quý Anh Chị, thật khó mà viết xuống thành lời những cảm nghiệm tuyệt vời về khóa 3 ngày, vì đây thực chính là quà tặng của Chúa Thánh Thần ban cách riêng cho mỗi một người tham dự khóa. Vì thế câu chữ có hơi lộn xộn không liền mạch, chắc quý Anh Chị khi đọc những lời chia sẻ này phải xin thêm ơn Chúa Thánh Thần thì mới hiểu được. Chúc quý Anh Chị luôn Quyết Tiến, Cố Lên, Cố Lên!

Thân mến trong Thầy Chí Thánh!
em,

FX. VB

Niềm Vui Phục Vụ

Tạ ơn Chúa đã chọn em phục vụ trong Ban Phụng Vụ!

Lời đầu tiên em muốn nói lên là câu hát “*Hồng ân Chúa như mưa như mưa, rơi xuống đời con miên man miên man...*” mà một anh trợ tá đã nói với em khi thấy một cơn mưa lớn đổ xuống khoảng 2 tiếng đồng hồ trước giờ kết khóa và rồi khô tạnh ngay sau đó... khiến em rùng mình! Vì không thể nghĩ là có mưa được, và cũng không nghĩ là sẽ tạnh được!

Ba ngày trải qua thật nhanh và vui. Nhiều anh em trong Ban Phụng Vụ đã chia sẻ là được *Ơn* hơn cả lúc đi tham dự khóa trước đây! Anh em đều công nhận là mệt thật, nhưng vui và chan chứa tình người! Hát rồi cầu nguyện rồi làm việc, có bữa ăn chỉ ngồi được 5 phút là dzọt!

Sáng nay thức dậy, nhớ anh em trong ban Phụng Vụ quá! nhớ những khuôn mặt thật dễ thương dễ mến. Em thầm cầu xin Chúa cho tất cả anh em trong Ban được mọi sự lành bằng an và sức khỏe xác hồn khi trở về môi trường sống.

Nhớ lại những lúc anh em cố gắng

tập dượt mà khi hát lại bị ngang phè, rồi vô nhà nguyện trước mặt Thầy buồn rười rượi để xin ơn...

Nhớ lại những lúc tập dượt, mệt đừ người mà anh em còn cố gắng múa nhảy để sửa soạn cho bữa ăn sắp tới giờ...

Nhớ lại những lúc anh em bị sửa sai, khó chịu, buồn buồn,... nhưng rồi lại vui vẻ cùng nhau làm việc...

Nhớ lại những giọt nước mắt khi anh em mình quỳ gối trước mặt Thầy...

Xin các anh bỏ qua những gì em đã làm phật lòng đến các anh, là những câu nói và nhất là những thái độ nhăn nhó (mà các anh thường diễn với nhau để chọc em).

De Colores!

hvh

Quý anh Khóa 1 Cursillo Dallas thân mến,

Thời gian trôi đi nhanh quá, mới đây mà chúng ta đã chia tay hơn một tuần rồi. Em cũng nhớ các anh lắm!! Có đôi lúc em muốn mail cho các anh để cùng hàn huyên nhắc nhớ lại những ngày học hỏi, và sinh hoạt với nhau, nhưng khổ nỗi đi làm về cũng hết ngày, mong các anh thông cảm!!!

Kính thưa anh chị em Cursillistas.

Em xin được chia sẻ cảm nghiệm của em, sau khi tham gia vào Phong Trào Cursillo Khóa Nam I tại Giáo Phận Dallas.

Em được các “trưởng bối” Phong Trào Cursillo trong Giáo Xứ, mời gọi em ghi danh tham dự học hỏi Phong Trào Cursillo Khóa Nam I do Giáo Phận Dallas tổ chức. Lúc đó em chỉ ghi tên cho có lệ, vì em biết mình sẽ không có giờ đi tham dự được. Hai vợ chồng em cùng làm việc self-employed; do đó, mỗi khi có Phong Trào nào tổ chức tĩnh tâm, em đều là người “hy sinh” ở nhà làm việc, cho vợ em tham dự...

Em là người rất khô khan về lời Chúa, hàng tuần đi lễ cho tròn bổn phận “Con Nhà Có Đạo,” nên em ít khi muốn đi tham gia tĩnh tâm... Nhưng... không may cho em kỳ này, em muốn thôi thác nhưng không được có cơ hội làm nghĩa

cử hy sinh như mọi lần, vì khóa này chỉ dành cho Nam mà thôi!!

Ngày qua ngày sau vài tuần ghi danh, em nhận được thư của Giáo Phận Dallas thông báo ngày và giờ Khóa 3 ngày sẽ khai giảng. Thật tình mà nói, lúc đó em không muốn đi chút nào, nên trong lòng rất ư là phân vân. Trong thời buổi kinh tế đang xuống dốc, công việc có những khó khăn chưa tìm được cách giải quyết được, làm sao mà yên tâm bỏ hết công việc mà đi được. Bây giờ em nghĩ lại mới thấy đó cũng là cám dỗ và cản trở của ma quỷ, và đồng thời cũng là sự thử thách mà Chúa dành cho em.

Vợ em là người luôn khuyến khích em đi học khóa, và thường xuyên cầu nguyện cho em, mong em cố gắng vượt qua được mọi cám dỗ, thử thách, cuối cùng em đã vượt qua và đi đến mục đích...

Và những mâu nhiệm Chúa đã không ngừng làm cho tâm hồn em thay đổi. Từng là người rất lạnh nhạt không nghe lời Chúa, tội lỗi vì đã bao lần chối Chúa, bỏ Chúa sau lưng, chạy theo nhu cầu cuộc sống v.v... và v.v....

Nhưng Chúa vẫn không bỏ rơi em, Chúa đã mở rộng đôi tay đón chào em. Qua hình ảnh những anh Cựu Cusillistas với tinh thần phục

vụ, chăm lo tận tình, và những bài học hỏi, sinh hoạt rất hữu ích cho tâm linh em.

“Linh Hồn Tôi Ơi , Ngợi Khen Chúa”.

Qua 3 ngày học hỏi và sinh hoạt, trái tim em đã được mở rộng, biết ăn năn thống hối. Trong những giờ cầu Thánh Thể, em khóc rất nhiều. Em cảm nghiệm được Chúa không những tha thứ cho em, mà còn đón nhận sự quay về của em cùng Chúa. Như bài học Nguyễn Ngẫm “Người Cha Nhân Từ.” Tình yêu của Chúa và của các anh là nấc thang giúp cho Em vẫn bước trở về cùng Chúa...

Kính thưa toàn thể anh chị em,

Sau 3 ngày cùng học hỏi và sinh hoạt với quý anh, khi chia tay trở về cùng gia đình, lòng em rất thanh thản, sung sướng; vì tâm hồn em cảm thấy được nhẹ hẫng, biết sống phó thác vào tình thương yêu của Chúa. Vì em biết rằng Chúa không bao giờ bỏ Con Cái của Ngài...

Các bạn ơi !! Phong Trào Cursillo rất là tuyệt vời, Chúa đã và đang ở trước mặt chúng ta, hãy “Reachout,” tìm đến với Chúa, bằng cách gia nhập vào Phong Trào Cursillo, bạn nhé!!! Rồi bạn sẽ thấy!!!

Xin chào quý anh chị em và chúc Bình An.

De Colores!!!

Giacôbê Tôn Thất Nguyên

Diễn tiến tâm lý của một anh trợ tá trong K3N khóa 1 Dallas

Đây là lần thứ hai, tôi được dịp tham dự khóa tĩnh huấn 3 ngày (K3N) của phong trào như là một trợ tá. Xin được chia sẻ những tâm tình cá nhân còn đọng lại từ ba ngày tràn đầy hồng ân ấy.

Vài ngày trước khóa, nhìn những gương mặt meo méo của anh trưởng và phó khóa tôi hiểu được phần nào những lo lắng của quý anh. Tôi tự nhủ cần cố gắng giữ cho mình được bình tĩnh, phần khởi và hữu ích thì mới có thể giúp được cho các anh trong lúc này thôi; vì lo lắng là bản chất cố hữu của những người có trách nhiệm! Rồi những gì đến đã đến, chúng tôi thu xếp lên đường. Trên đường đi, thấy tôi cứ lặng yên, mơ màng, xếp lớn nhà tôi bảo như ra lệnh: “Sao anh không dùng lúc này để ôn bài?” Tâm trí ngổn ngang, tôi trả lời băng quơ: “Lo gì, ngày mai, mai sẽ lo!” Đến nơi thì đã gặp chị trưởng TLĐ nhoeo miệng cười tươi, với lời bắt tay rụt rè cố hữu, có một không hai của chị. “Xin cho chúng em một phòng, nhà em có ở lại được không?” Chị trả lời rất mau mắn: “muốn ở lại thì xuống bếp có chỗ!” Lang thang qua khu hành chánh thì gặp anh trưởng khối K3N đang kiên nhẫn

nắn nót những nét chữ như “Phượng múa Rồng bay” của mình lên từng bảng da, từng chiếc đĩa thánh tặng các tân Cursillistas. Tối hôm đó, những lời trấn an từ “Anh” Linh Hướng trong Thánh lễ dành cho trợ tá, Lễ khai khóa trang trọng, kèm theo sự tĩnh lặng để tìm lại mình và món cháo cá khuya đặc biệt, đã giúp cho tôi thêm phần khởi, bớt hồi hộp, Đêm này như thật dài và khó ngủ. Sáng sớm đã thấy anh trưởng BPV tuột xuống khỏi giường và biến mất. Thẻ xác tôi lúc này như còn tê dại vì thiếu ngủ, nhưng lại nhớ đến câu “Ta hãy lấy đức tin bù lại, nếu giác quan không cảm thấy gì”, nên tôi ngồi bật dậy sửa soạn cho ngày đầu tiên.

Bài suy niệm xúc tích về “Ba cái nhìn của Đức Kitô” đã là điểm tựa (set the tone) cho tôi trong ngày thứ nhất của Đức tin và Biết mình này. Cặp mắt đức tin của tôi được dịp điều chỉnh lại để được rõ hơn. Suốt ngày hôm ấy những bài tín lý, Rollos, những bài hát phụng vụ thích hợp, và nhất là những món ăn ngon đã giúp tôi tỉnh táo hơn. Những phút trình bày về tranh vẽ thật ngoạn mục đã gợi nhớ lại những kỷ niệm K3N của chính tôi. Khuya hôm đó, đang thiu thiu chuẩn bị để gặp Đức Kitô trong ngày thứ hai và đang nhắm lại mới được phần đầu của bài Rollo thì một anh trợ tá cho biết, “nhanh lên, bác. .. có thể bị stroke!” Đến nơi thì thấy anh TBHT đang mê man. Xem tổng quát thì không thấy dấu hiệu gì đáng ngại của “stroke”. Anh tưởng khóa quỳnh quá, mong Cha xúc dầu cho anh TBHT. Để cho tình trạng sức khỏe anh TBHT được an toàn, anh em hội ý quyết định đưa anh đến bệnh viện. Trở lại giường tôi vừa lo vừa mệt nên thiếp đi lúc nào không hay.

Sáng ngày thứ hai, tôi cảm thấy phần khởi hơn khi biết anh TBHT đã rời bệnh viện về nhà. Niềm vui, tình yêu lại được vun xới lên thêm nữa với những bài suy niệm, những bài chia sẻ, và sự linh động của BPV. Lúc này, tôi lại bắt đầu lo về bài Rollo của mình. Dự định là

sẽ có dịp ôn bài trong nhà nguyện Thánh Thể 1 giờ trước đó. Nhưng hời ôi! Nhà nguyện được dành cho khóa sinh tìm gặp Chúa. Cha già Bích, “Anh” Linh Hương và tôi bị nhốt luôn trong phòng trợ tá, có 2 anh túc trực bên ngoài, không cho di chuyển đi đâu cả! Lòng bồn chồn, không tập trung được, mặt tôi lúc ấy chắc cũng méo không kém ai, thôi thì “Phó Thác!” Bây giờ thì bí mật đã được bật mí là tại sao bài chia sẻ của tôi có hơi khác với bài viết trình cho BHT, so soorrriyyy! Trình bày xong, sau khi cảm tạ Chúa trong nhà nguyện, tôi bắt đầu thấy mệt nhưng rạo rức với một cảm xúc mới về tình yêu rất khó tả! Ngày của Đức Ái này được hoàn hảo với sự trở lại của anh TBHT, buổi tối Agape trong ánh nến lung linh, và những giây phút thoải mái trình bày tranh vẽ cuối ngày.

Ngày thứ ba, ngày của hy vọng và gặp gỡ tha nhân, sinh lực đã hiện lại rất rõ nét trên gương mặt của mọi người. Những mắc xích liên đới giữa tình bằng hữu với nhau đã được hoàn tất và xiết chặt; mắc này chùng thì mắc kia kéo lên. Ngoài phòng của khóa sinh, nhìn gương mặt thân ái với những cơ thịt bị kéo xuống của anh TBPV thì cũng có thể đoán được là có vài mắc kỹ thuật nào đó đang bị chùng đây. Nhưng khi sinh hoạt chung

trước mặt mọi người thì anh lại là một Cursillista vui tươi với đầy nhiệt huyết, đầy sinh lực; vừa hát vừa kéo đến khăn cả cổ. Trong niềm hân hoan này, chúng tôi có lẽ đã đi quá giờ trong lúc chia sẻ nhóm mẫu, vì thấy anh trưởng và phó khóa nhấp nha nhấp nhòm, đứng ngồi không yên! Khóa được kết thúc với những chia sẻ thâm tình, và nhiệt thành của nhiều tân Cursillistas. Lòng tôi cũng rung

động không kém!

Có lẽ “mèo thì khen mèo dài đuôi”, nhưng những diễn biến tâm lý của riêng tôi trong vai trò trợ tá qua K3N của giáo phận nhà rất sâu đậm và thân ái. Hy vọng lòng hân hoan này cũng là tâm trạng chung của nhiều anh em và sẽ vẫn tiếp tục lây lan đến tất cả mọi người trong ngày thứ Tư.

ONT, 22/07/2012.

Tôi Yêu Miếng Da Bò

Dọc theo cuộc đời trôi nổi bồng bềnh, tôi đã mang nhiều loại bằng tên khác nhau. Có thứ đã chiến, chớp nhoáng, họ và tên được ghi vội vã trên miếng giấy trắng, phía sau có sẵn keo hồ, xữ dụng vài ba tiếng đồng hồ, rồi chấm dứt kiếp phù du, đi vào thùng rác. Có thứ bằng kim loại, ăn chắc mặc bền, tưởng chừng như mang đến lúc lìa đời. Có thứ bằng nhựa màu đen chữ trắng, nhẹ nhàng gọn ghẽ. Có thứ bằng bìa mỏng bọc plastic rực rỡ với nhiều màu sắc.

Nhưng khi tham dự khóa tĩnh huấn ba ngày Cursillo, lần đầu tiên tôi mang một bằng tên kỳ lạ như vậy: miếng da bò tròn quay, trên đó viết tên tôi, số khóa học, và một sợi giây xuyên qua hai lỗ, toòng teng

thêm năm hột ngũ sắc.

Da có nhiều loại quý và đắt tiền như da hổ, da beo, da cá sấu... Nhưng da bò, da trâu chỉ là phó sản tầm thường của ngành chăn nuôi nông nghiệp, rẻ rẻ! Đã vậy, nó mới chỉ được thuộc sơ, dày cui, chẳng mềm mại chút nào, chẳng dễ thương chút nào! Cầm bằng tên

mà lòng không cảm thấy phấn khởi hân hoan.

Khi đặt tên cho tôi, cha mẹ chắc đã lao tâm khổ trí, mất nhiều đêm suy nghĩ, tham khảo ý kiến nhiều người, cố gắng chọn cho con một cái tên, đọc lên phải ròn rã vui tai, có âm điệu, có ý nghĩa, để ít ra, sau này tôi cũng phải hành diện với cái tên cha mẹ đặt cho. Và nếu nhờ phúc tổ, một ngày nào đó bằng vàng ghi tên, tôi được nở mày nở mặt với bàn dân thiên hạ làm vinh danh tộc họ. Đến bây giờ, sau bao thăng trầm bể dâu, bằng vàng chẳng thấy đâu, chỉ thấy một miếng da bò vàng nhạt nằm gọn trong tay!

Rồi một ngày như mọi ngày, trong thời gian tĩnh huấn, cứ sáng ra, tôi trông sợi giây đeo miếng da bò vào cổ. Tối đến tháo ra, bỏ vào túi áo để hôm sau suốt ngày tôi đeo nó lủng lẳng trước ngực, vậy thôi.

Nhưng chiều thứ Sáu, sau Rollo Sùng Đạo, anh khóa trưởng giờ cao Thánh Giá, mời gọi thôi thúc tôi đáp trả Tình Yêu Vô Biên của Chúa. Nhìn Thánh Giá, tự nhiên lóe lên trong đầu tôi một ý tưởng - Chúa đã chết trên cây Thánh Giá để cứu chuộc tôi - mọi người anh em tôi - và ơn cứu độ phải được đem đến mọi người trên khắp mặt đất. Có lẽ vòng tròn biểu tượng cho trái đất. Lòng tôi chùng xuống và tôi suy tư.

Rồi chiều thứ Bảy, trong không khí linh thiêng u tịch của Nhà tạm, miếng da bò đã trở thành chứng nhân cuộc đời của tôi. Nó đã thấm những giọt nước mắt nóng hổi, những giọt nước mắt tưởng chừng như khô cạn. Từ đây, miếng da bò đã trở thành người bạn tri kỷ của tôi.

Bây giờ tôi lại cảm thấy yêu miếng da bò. Tự nó thoát ra một sự mộc mạc, chất phác, đơn thuần, không kiêu sa, không màu mè giả tạo, giản đơn như tâm hồn bé thơ.

Màu sắc của miếng da bò cũng làm cho lòng tôi trầm lắng lại. Màu vàng! Không rực rỡ như những bông cúc đại đóa, đầy sức quyến rũ lôi kéo mọi người. Nó cũng không óng ả quý phái như màu vàng của các bậc vương giả kéo theo sự khâm phục ngưỡng mộ. Nó vàng nhạt! Màu của đất, màu của cát bụi, màu nhắc nhở tôi: người là đất, là cát bụi, và sẽ trở về với cát bụi. Hãy giả từ tự cao, tự mãn, giả hình!

Mặt sau của miếng da bò, tuy nó xù xì như da cóc, nhưng cũng mang nhiều kỷ niệm lưu luyến: chữ ký của Đức Cha, của cha Linh Hướng, anh Khóa trưởng, vài ba người bạn thân thiết. Tất cả chen chúc, kê sát nhau, bình đẳng, thân thương.

Đã nhiều lần tôi lăm le, tính nắn nỉ một anh bạn viết lại cho tôi một

bảng tên khác và “gò” cho thật đẹp, nhưng rồi lại thôi. Tôi gần như có mặc cảm bội bạc: “Giàu đôi bạn, sang đôi vợ.” Cho tới nay, tôi vẫn mang miếng da bò có hàng chữ nguệch ngoạc tên tôi đó, mà lòng vẫn thanh thản.

Đúng là “yêu nhau, yêu cả đường đi.” Tôi yêu cả hình dáng tròn quay của miếng da bò. Tôi không thấy nó kỳ kỳ như thuở ban đầu. Vâng tại sao nó hình tròn nhỉ? Tại sao nó không hình chữ nhật vuông góc như những bảng tên bình thường? Tại sao nó không là hình lục giác, bát giác như những chiếc mè dĩa? Tại sao và tại sao nó lại tròn quay nhỉ?

Tôi yêu hình tròn, hình tròn không có góc cạnh. Tôi yêu hình tròn, hình tròn biểu tượng cho viên mãn: trắng tròn là trắng đẹp nhất. Đường tròn nói lên sự vô tận,

không có chấm dứt. Ngày thứ Tư của một cursillista là đường tròn vô tận. Vòng tròn còn biểu tượng cho sự năng động của bánh xe. Lăn trên những đoạn đường phẳng lì êm như nhung, nhưng cũng phải lăn trên những khúc đường ổ gà, gồ ghề. Cuộc đời của một cursillista cũng phải là một bánh xe lăn mãi, không nằm trong trạng thái tĩnh, phải ở trạng thái động, phải dẫn thân đi tới.

Từ những khái niệm mơ hồ, buổi đầu đeo bảng tên để dễ gọi tên nhau, để dễ nhận diện nhau, rồi dần dần tôi ý thức được rằng mỗi lần đeo bảng tên như nhắc nhở tôi: “Xin cho danh Cha cả sáng dưới đất cũng như trên trời...” Còn danh tôi, tên tôi ngày phải mờ đi, mờ dần trên miếng da bò tâm thường này.

Luna
Garland, Texas

Lần Trợ Tá này...

Đây là lần thứ hai em được đi trợ tá. Lần đầu tiên tại Houston 3 năm trước. Vì có đủ trợ tá nên em chẳng phục vụ được gì nhiều. Lúc đó lại có chuyện không đồng ý trong lúc chọn bài nhạc nên em cảm thấy tinh thần muốn phục vụ của em không được trọn vẹn.

Đi trợ tá cho Khóa I Dallas lần này thì khác hẳn. Em được kêu gọi vào Ban Phụng Vụ [BPV] với anh H. Hùng. Thành thật mà nói, em không biết làm việc với BPV sẽ như thế nào, chỉ biết là phải hát rất nhiều mỗi ngày, nên đã chuẩn bị tinh thần sẵn sàng để phục vụ cho

khóa. BPV chúng em bỏ rất nhiều thì giờ tập hát, và em cũng rất vui khi được hát những bài hát lời nhiều ý nghĩa và nhạc hay. Trông anh Hùng mặc dù rất mệt vì tập cho BPV, rồi tập cho mọi người hát, nhưng tinh thần anh Hùng vẫn hăng hái. Các anh em trong BPV cố gắng làm cho anh Hùng lên tinh thần để tiếp tục tập hát cho xong. Sau mỗi lần vào tập hát cho các khóa sinh, anh em kéo nhau vào Nhà nguyện để cùng cầu nguyện cho đủ sức khỏe tinh thần lẫn thể xác, và để anh em cùng làm hòa với nhau nếu ai đó lỡ làm mất lòng người khác.

Vào ngày thứ hai của khóa, em cảm thấy mệt. Dù vẫn hăng say, nhưng em bị mất giọng vì hát quá nhiều. Tụi em phải vào nhà bếp xin mấy chị pha giùm bình trà gừng uống cho dịu cổ họng. Tối đó, em thấy đuối sức, muốn đi ngủ sớm nhưng cũng nhiều chuyện làm nên chẳng ngủ được. Phần thì thiếu ngủ, phần thì phải tập dượt cũng như có các chuyện khác phải làm trong ngày. Có vài lần trước khi trình diễn trong giờ ăn trưa, em lừ đừ như người mất ngủ nên thấy khó hát, và giọng hát cũng buồn ngủ theo. Ngày thứ ba thì mệt hơn, may là em có mang theo một số viên Vitamins để uống nên đỡ mệt hơn. Dù có mệt, nhưng khi

vào nhà ăn, em thấy các khóa sinh và các anh em trong BPV hăng hái, em đã hát với con tim và đặt hết tâm hồn vào lời ca buổi trưa và trong bữa ăn tối.

Buổi tối trong giờ chia sẻ, ba anh khóa sinh nói lên tâm tình họ cảm nghiệm được cho tới hôm đó. Khi các anh đó chia sẻ khóa đã làm họ thay đổi họ như thế nào, và quyết tâm làm gì. Những lời chia sẻ cảm động đó làm em rướm nước mắt, và đã chữa lành cho em. Những sự mệt nhọc bỗng biến mất cũng như cái cổ đang sưng cũng khỏe ngay.

Khóa 3 Ngày vừa qua thật tốt đẹp. Em đã học hỏi được rất nhiều về cách phục vụ và em tự nhủ sẽ xin làm trợ tá lần tới.

LamN

Vững như chân Kiềng

Có nhiều người trẻ tuổi nghe hai chữ chân kiềng, thường không hình dung được cái kiềng trông như thế nào. Cái kiềng này không phải là vòng kiềng để làm nữ trang mà lại có ba chân được hàn dính vào một vòng tròn để nấu bếp. Than hoặc củi được xếp vào giữa 3 chân để nấu nồi đặt trên vòng tròn trước khi chúng ta có lò điện, bếp dầu để nấu nướng.

Lúc nghe tới chân kiềng, tôi liên tưởng tới những cái kiềng dùng lâu ngày hồi nhỏ sau nhà bếp, chịu đựng bao nhiêu củi lửa nên sức nóng có thể làm cong đi một chân nên có chân cao chân thấp mà tôi nhớ má tôi phải chêm một cục đá cho cân bằng để nấu nồi cơm chín đều cho ngon. Vì là khóa đầu, anh em chúng tôi không biết sẽ như thế nào. Tâm trạng ai cũng giống như cái kiềng 3 chân khập khiễng. Thiếu thì nhờ Chúa bù đắp vào.

Nhờ những lời cầu nguyện làm tròn đầy, những bó hoa thiêng liêng mà Trung Tâm Cursillo trong ba ngày khóa đầu tiên ngập tràn đầy Ôn Sùng Thầy Chí Thánh ban xuống cho anh em trong Ban Học Tập [BHT] chúng tôi. Các anh chị bên ngoài trung tâm hoặc đang

quỳ gối đầu đó ở nhà, hoặc trước Minh Thánh Chúa trong một nhà nguyện nào đó, hay đang hướng lòng dâng những khó khăn lên Thầy để góp lời cầu nguyện. Những lời cầu nguyện trong các buổi họp nhóm, giờ Tông Đồ trong các nhà nguyện, những hướng dẫn của các Cha Linh Hướng trong mấy năm qua. Những thiếu sót của các anh em chúng tôi đã được Thầy Chí Thánh lấp đầy. Những bài Rollos đầy tình người, những chia sẻ thâm thía tuy do chúng tôi trình bày cho các khóa sinh, nhưng đứng đằng sau chúng tôi là những góp ý, những lời khuyến khích, khuyên nhủ, những công sức nhiều vô kể của mọi người. Những cơn buồn ngủ trong lúc làm trợ tá bàn cũng là những thử thách cho BHT, không phải vì ham vui cùng anh em thức khuya, nhưng mà cũng...

vậy vậy đó. Chúng tôi chắc chắn các khóa sinh cũng mang tâm trạng đó, bận thức khuya để chia sẻ tâm tình nên hôm sau ai cũng ngáp dài ngáp ngắn.

Mọi người trong các ban khác: Ban Âm Thức, Ban Hành Chánh, Ban Phụng Vụ,... hăng say làm bổn phận, đề mong các Tân Cursillistas sẽ nhận được Ôn Thầy,

tăng thêm sức mạnh là hành trang để tiếp tục nghiên cứu học hỏi về Phong Trào, làm các chân kiềng - Sùng Đạo, Học Đạo, và Hành Đạo - thẳng bằng để các anh em cùng sống Ngày Thứ Tư, cùng đem men muối về lại cho môi trường đầu đó đang cần đến bàn tay của mỗi người.

một trợ tá BHT

Ba Ngày Gặp Gỡ

*Làm liều mở Khóa tại miền này,
Tạm gác chuyện đời kéo đến đây.
Tìm hiểu phong trào, ngày học hỏi,
Điểm tô họa phẩm, tối sum vầy.
Bụng cào, hợp xướng anh ca nguyện,
Đèn tắt, hòa âm tởn đón cây.
Đường mới nhiều chông gai rối rắm,
Nhắc nhau tiến bước nắm tay Thầy!*

TBL

Các anh chị Cursillista rất thân mến,

Các anh chị có khỏe không? Tuy em ở xa mà vẫn được các anh chị lưu ý và quan tâm. Tình thương yêu được thể hiện trong Khóa Ba Ngày vừa qua làm em rất cảm động và quý mến các anh lắm.

Em cũng có một vài ý tưởng để chia sẻ với các anh chị về Chúa đã đánh động em như thế nào, và em đã cảm nghiệm được những gì sau khi đi khóa về.

Sau mỗi lần em cầu nguyện, em cảm thấy lòng mình ấm lại, nhẹ nhàng, thanh thản và tự tin hơn.

Em và gia đình đang thực tập cách thức CẦU NGUYỆN và mỗi lần đi tham dự THÁNH LỄ, em cố gắng tạo thời giờ đưa gia đình đi viếng THÁNH THỂ. Vì thật sự trước đây em và gia đình giữ đạo không có chiều sâu. Em tin tưởng một cách xác tín rằng Chúa đang hiện diện trong gia đình em và Chúa đã và đang làm phép lạ trong gia đình em.

“Không phải anh em chọn Thầy, nhưng chính Thầy đã chọn anh em” (Ga 15:15)

Đây là câu Kinh Thánh mà em đã

được trao tặng từ khóa và đó cũng là hành trang mà em mang theo trên con đường hành trình ĐỨC TIN của em.

Em đang tập cầu nguyện hằng ngày và những lúc nào có thể được trong ngày. Những lời cầu nguyện mỗi ngày giúp em thay đổi những thói hư tật xấu. Em sẽ nhờ Chúa ban sức mạnh cho em làm được tất cả những việc ấy.

“Xin Thầy hãy sai con đi, và sử dụng con như một khí cụ bình an của Thầy.

“Xin cho con được từ bỏ con người cũ của con, và được mặc vào con người mới của Chúa”. Đó là câu tâm nguyện em thường dâng lên Chúa trong những lần cầu nguyện của em. Xin chia sẻ câu cầu nguyện quan trọng đó của em với quý anh chị. Chúng ta hãy bám lấy Chúa bất kỳ trong hoàn cảnh và tình huống nào. Chúa sẽ không bao giờ bỏ rơi chúng ta đâu.

Xin mến chào các anh chị trong Chúa Kitô.

DE COLORES!

Augustino Nguyễn Thanh

TÔI ĐI TRỢ TÁ

của anh Già Gân

Lời trần tình của tác giả: Thể theo yêu cầu của Ban Biên Tập muốn tờ BTU có nhiều thể loại và nội dung bớt nặng nề. Do đó tôi viết thiên ký sự vui này nhằm mục đích tạo cho người đọc những giây phút vui tươi thoải mái. Nếu quý anh chị nào cảm thấy không vừa ý, xin rộng tình miễn thứ.

oOo

Chỉ còn vài tuần nữa là đến ngày khai khóa Cursillo đầu tiên của Giáo Phận Dallas, mà tôi là người ao ước được đi làm trợ tá, thể nhưng trong khi đó bệnh tình của cụ bà nhà tôi chưa thấy có một chút dấu hiệu thuyên giảm, không những vậy khi không thấy tôi, bà cụ vội sồn sác đi tìm. Hỏi lý do bà cụ cho biết không có tôi bên cạnh bà cụ cảm thấy rất sợ hãi. Tôi thầm nghĩ nếu tình thế này kéo dài chắc tôi không thể thực hiện được giấc mơ đi trợ tá, nghĩ đến ngày khai Khóa mà mình không có mặt, buồn đến nẫu ruột !

Thời gian lặng lẽ trôi đi không ngừng, và rồi tuần lễ thứ nhất của tám tuần Tĩnh Tâm đã bắt đầu, tôi càng nóng lòng nhưng chưa nhìn thấy chút ánh sáng nơi cuối đường hầm. Tuy thế, tôi vẫn ghi danh trợ tá và tham dự tĩnh tâm, nếu phút chót không đi được, đành âm thầm

xin rút tên ra vậy.

Lý do nào khiến tôi tha thiết việc đi trợ tá vậy? Thưa có hai lí do. Thứ nhất, tôi năm nay 82 tuổi rồi, mà theo câu ca thì: “*bảy mươi là cổ lai hy, tám mươi chống gậy hầu đi châu trời.*” Như vậy với số tuổi của tôi, nếu năm nay không đi, thì sẽ không còn dịp. Thứ hai, K3N đã được chuẩn bị từ mấy năm qua, tôi cũng đã dự phần lo lắng như mọi anh chị em trong PT, đến ngày kết quả mà mình không được dự phần... lỡ có đi châu trời... e khó ngâm cười nơi chín suối.

Thế rồi cứ từng tuần lễ một được đếm ngược lại theo thời gian. Tạ ơn Chúa, đến tuần tĩnh tâm thứ ba, bà cụ nhà tôi bắt đầu tự động ngồi dậy và ăn uống được, nhờ đó sức khỏe dần dần hồi phục và sự hồi phục thật đúng thời điểm làm tôi

mừng quá sức. Một bữa kia, thấy tinh thần cụ sáng khoái tôi bèn đi một đường lả lướt để thăm dò tình hình: “Sắp tới đây anh có công việc cần phải vắng nhà độ ba ngày, em thấy sao?” Cụ bà nhướn mắt nhìn tôi hỏi lại: “Đi đâu mà lâu dữ vậy?” Vòng vo tam quốc một hồi cuối cùng tôi thú thật: “Anh sẽ đi làm trợ tá Khóa Cursillo sắp mở vào tháng tới.” Vừa nghe xong cụ phán một câu xanh rờn: “Oái giời ôi! ngữ (1) ông mà đi trợ tá thì làm được trò trống gì, trợ tá là những người làm việc, chứ không cần thợ vịn, chỉ làm vương chân vương cẳng người ta mà thôi.” Bị vợ chê tôi ngòai sượng trân và què một cục. Thấy tình hình có vẻ phức tạp, tôi phải nặn óc để tìm ra chiêu thức khả dĩ chinh phục được tình thế, nào là năn nỉ rồi chiều chuộng đủ thứ, cuối cùng tôi cũng thuyết phục được bà cụ đồng ý cho đi, sáng thứ năm cụ còn ra tận xe để tiễn tôi, hug tôi vài cái, làm tôi rất ư tự hào, ngẩng cao mặt “nhìn trời,” hiên ngang khoác khăn gói lên đường “Đi Trợ Tá”

Khi đến trung tâm Cursillo, gần 2 giờ chiều cửa mới được mở, một núi công việc phải hoàn thành nên tất cả các anh trợ tá làm việc như điên để khóa khai mạc đúng giờ. Toàn là những công việc nặng nhọc ngoài khả năng của tôi, lúc ấy tôi mới cảm thấy mình vô dụng, nhớ lại lời vợ chê mấy bữa trước

minh thăm công nhận bà cụ nói cũng không sai. Để che lấp cái mặc cảm thợ vịn làm vương chân vương cẳng người khác, tôi chạy tới chạy lui, nhìn chỗ này ngó chỗ kia ra cái điều mình cũng bận rộn ghê lắm. May thay rồi tôi cũng kiếm được một công việc thích hợp để làm, khỏi mang mặc cảm vô tích sự.

Tối thứ năm, phần lạ nhà, phần đêm khuya nghe tiếng kéo gỗ trên ngàn, nên mình thao thức suốt đêm và rồi một ngày thứ sáu cũng qua đi trong yên lành. Tối thứ sáu bụng bảo dạ, đêm nay phải cố đỡ giấc ngủ để còn có sức làm việc. Sau buổi họp trợ tá cuối ngày, về tới phòng ngủ, tôi vội vã trùm mền tìm giấc ngủ và đang mơ màng, bỗng nghe tiếng huyền nao, tôi giật mình tung mền ngồi dậy và chạy lại chỗ mọi người đang xúm lại. Một cảnh tượng làm mình hãi quá sức, bác Lượng đang nằm ngay cu đơ, gọi không nói hỏi không thưa, bên cạnh là Bác sĩ Oanh, trên cổ đang đeo lủng lẳng những đồ nghề khám bệnh, tôi hỏi chuyện thì được biết bác xỉu trong lúc rửa mặt. Một lúc sau lại thấy cha Tuấn đến làm “các phép sau hết.” Như vậy tình hình này có vẻ nghiêm trọng rồi! Sau khi bác Lượng được chở vô bệnh viện, tôi không ngủ được và vô cùng xao xuyến, phần vì lo cho sức khỏe của bác, phần vì nhìn người lại nghĩ

đến ta, trong khóa có hai anh già thì một anh đã sạm bà chè, nếu có gì xảy ra cho anh còn lại thì quả thật là làm ăn sẽ không khá nổi, bởi vì cửa tiệm mới khai trương lần đầu tiên đã gặp trục trặc, e rằng nó thành cái “dóp” như vậy những khóa sau Ban Điều Hành Khóa dám cấm cửa mấy anh trợ tá già lắm à nha!

Sáng hôm sau, đang làm việc thì bỗng có ‘tin vui sau giờ tuyệt vọng’ là bác Lượng vào bệnh viện đánh một giấc ngủ thẳng cánh cò bay từ chập tối đến sáng, thức dậy tỉnh queo và vác mừng mền chiếu gối đi về nhà một cách rất ư là anh dũng như là không có chuyện gì xảy ra, chiều nay bác sẽ xuất hiện trong Khóa, để tham dự Agapê. Oái chu choa! tôi thở phào nhẹ nhõm và cảm thấy lại yêu đời yêu người hơn bao giờ hết. Chiều đến gặp bác Lượng, bác cười cười cho biết là do bác buồn ngủ quá mà thôi!

Nói đến giấc ngủ tôi lại nhớ câu truyện cổ tích dành cho quý vị con nít - truyện ‘Công Chúa Ngủ Trong Rừng’ - chẳng biết nàng ngủ bao lâu nhưng cuối cùng có một hoàng tử đến đặt trên trán nàng một nụ hôn làm nàng tỉnh dậy, còn bác Lượng nhà ta ngủ trong bệnh viện chẳng cần ai hôn hít bác vẫn tỉnh dậy. Một truyện thuộc loại hư cấu, một truyện có thật, hai câu truyện ở hai tình huống khác nhau

nhưng cùng để lại một giai thoại. Đêm thứ bảy mọi việc yên ổn và công việc trong Khóa đều đạt được thành quả tốt đẹp như lòng mong ước, nên tôi đánh một giấc ngủ ngon lành. Sáng Chủ Nhật tinh thần sảng khoái, nhìn đời bao phủ màu hồng tươi đẹp, nhờ đó tôi lập được một kỳ tích cuối đời, ấy là nhận lời Ban PV gia nhập vào ‘vũ đoàn ba lê’. Xin nói nhỏ rằng đôi chân của tôi thường ngày vẫn đi cà nhắc và làm việc một chút là thấy mệt rồi, vậy mà dám nhận lời gia nhập đoàn vũ thì quả thật tôi uống loại thuốc liều ngoại hạng; giả thử như đang vũ mà tôi kèn ra đây thì ăn nói làm sao? Ấy thế mà không hiểu động lực nào giúp tôi hoàn thành nó một cách xuất sắc qua các động tác giơ chân múa tay, quay trái, ẹo phải, ... không biết tôi vũ có lả lướt như những cô tiên nữ trên cung Quảng múa khúc Nghê Thường trong đêm rằm tháng tám không, nhưng có người khen tôi múa hay làm tôi hơi phồng mũi. Ngoài ra còn một điều rất đặc biệt, có anh trợ tá đã đặt cho tôi danh hiệu là ‘anh già gân’ xin hỏi quý anh tôi có gân thật không? Nhưng dù sao danh hiệu này cũng làm tôi khoái chí quá trời, tôi bèn lấy danh hiệu này dùng làm bút hiệu cho thiên ký sự vui này đây.

(1) ngữ: Loài, hạng tôi, xấu. (Thí dụ: ngữ thẳng đó sau này chỉ có đi ăn mày!)

Trỗi dậy...

Trước khi đi tĩnh tâm 2 ngày thì người bạn làm chung cùng tôi đã tám năm ngã chết vì bệnh ung thư, vào nhà tĩnh tâm mà tôi vẫn chưa quên được cảm xúc này.

Đến khi nghe Cha Tuấn giảng thì tôi cảm nghiệm được rằng tôi đang đi song hành với cái chết, mà tuổi càng cao thì nó lại càng đến gần, vì vậy mỗi ngày sống là một hồng ân. Những bài giảng bắt đầu đem đến cho tôi cảm thấy tình yêu Thiên Chúa thật tuyệt diệu, tôi nhận ra mình đã được thương yêu và tình yêu đó đã tràn đầy trong tôi, tôi thấy thương yêu mọi người, tất cả những sự lo toan từ từ dịu xuống, nhường chỗ cho một sự bình an dâng cao lên trong tôi.

Đến trưa khi đi ăn cơm, tôi mong cho chóng qua để đi nghe giảng tiếp, những bài giảng thật tuyệt vời, tôi không ngờ những giảng viên vô cùng lưu loát, những bài giảng thật hay và các chứng nhân đã làm cả phòng xúc động. Vào tối ngày cuối trong buổi ăn trước khi chia tay, không khí vô cùng kỳ lạ làm tôi cảm thấy lòng mình lâng lâng, không biết có phải Chúa Thánh Thần đã đến ban ơn cho các khóa sinh hay không?

Sau tĩnh tâm, đã có một sự thay đổi trong tôi, nhưng sự thay đổi này chỉ là một cái mầm để bắt đầu cho sự trỗi dậy của một thân cây. Cũng như Cha Tuấn đã khuyên, phép lạ không xảy đến ngay, nhưng với lời cầu nguyện cùng với thời gian thì từ từ sẽ có kết quả: “chấm từng chấm, ngàn vạn chấm sẽ thành đường dài”.

Những điều tôi dự định làm cũng chỉ lơ mơ trong sự tính toán, tôi tin rằng nó sẽ rõ dần trong những ngày tháng sắp tới.

Xin chân thành cảm ơn Cha Tuấn cùng các Cha, xin cảm ơn các giảng viên, vô cùng cảm ơn các trợ tá và các anh chị đã cầu nguyện cho tôi trong cuộc tĩnh tâm.

Thomas Ngô Sĩ Trường
Khóa 1- Cursillo 2012 - Dallas

Tâm Tình Người Trợ Tá Ban Phụng Vụ

... “Biết nói gì cảm mến, biết lấy chi báo đền, Hồng Ân Chúa bao la,” bao la... tuông đổ xuống cho Khóa 3 Ngày Đầu Tiên tại DFW được kết quả rất tốt đẹp theo ý Thầy Chí Thánh, vượt qua sự mong muốn của tất cả chúng ta.

Riêng em, em tạ ơn Thầy và nhờ những Palanca, em đã vượt qua bao thử thách, để đến phục vụ với các anh trong ban Phụng Vụ. Em chỉ là một Cursillista còn đang chập chững trong ngày thứ Tư của mình mà dám liều mạng đi làm trợ tá. Nhìn bộ mặt nhăn nhó trong những lúc tập dượt của anh trưởng ban, em lại cảm thấy đó là lúc anh thật sự dễ thương làm sao! Em biết rằng tất cả chỉ vì cho Thầy trong Khóa 3 Ngày đầu tiên này. Cảm ơn hết tất cả các anh trong ban Phụng Vụ, đã cho chúng em cảm mến được tình yêu thương đoàn kết, gắn bó phục vụ với nhau cho một mục đích chung: đó là mang sứ điệp Tình Thương đến tất cả tân khóa sinh và các Cursillistas trợ tá trong Khóa 3 Ngày này.

Nhớ lại cách đây 2 năm, em đi dự khóa 592 tại Houston. Em thật sự ngụp lặn bơi lội trong bể tình yêu

thương 3 ngày với Thầy và các anh trợ tá. Em tìm thấy hình ảnh Chúa Kitô qua sự phục vụ nhiệt tình hăng say vui vẻ đầy lòng mến Chúa yêu người từ các anh trợ tá. Để cảm nghiệm được sự phục vụ và trao đi sứ điệp tình thương mà Thầy Chí Thánh, qua các anh trợ tá, đã trao ban cho em trong khóa 592, em đã liều mạng đi làm trợ tá cho Khóa 3 Ngày #1 lần này. Em mang một giấc mơ nhỏ bé - là một hạt cát nhỏ nhoi dính đóng vào những bước chân lên đường mai sau cho các tân Cursillistas.

Nghe những chia sẻ cảm động, nhìn những giọt lệ cảm xúc, sự quyết tâm lên đường loan truyền Tin Mừng từ các tân khóa sinh mà nước mắt em tuôn tràn. Những giọt lệ của em hòa chung với những giọt lệ từ các tân khóa sinh cũng như của các anh chị Cursillistas trong buổi Clausura như là một niềm hạnh phúc chung. Đó là ta đã tìm thấy Thầy Chí Thánh, cảm nhận được những Hồng Ân Ngài trao ban, nghe được Tin Mừng và quyết tâm đem Tin Mừng đến cho nhân loại.

Giuse Nguyễn Lễ

Trợ Tá Hoa

Theo bản tường trình chính thức của Khóa 3 Ngày #1, vùng Dallas, có 39 trợ tá nổi và 8 trợ tá chìm. Tôi chẳng nổi chẳng chìm nhưng thuộc loại “trợ tá ngầm” - trợ tá này chạy ngầm ngoài vòng xa chỉ có sonar tầng số cao mới liên lạc được.

Tối thứ hai trước ngày “ra quân” - tôi nhận được điện thoại của chị T: “Ngày thứ Năm em có qua Trung Tâm không? Chị cần chở mấy bình hoa qua mà xe chị chở không được - xe SUV em chở thì được.” Tôi trả lời : “Dạ được chứ.” Tối thứ Tư tôi gặp chị, hai chị em định giờ gặp gỡ lại “Chúng em sẽ rời nhà lúc 12 pm đón chị; rồi qua nhà chị H, bỏ hoa lên xe, khoảng 1pm là lên đường, 2pm là đến Trung Tâm. Như vậy tha hồ có dư giờ ở Trung Tâm để sửa soạn, nếu có kẹt xe giữa đường thì cũng có giờ để xoay sở”.

Tính là vậy nhưng không là vậy. Sáng thứ năm đến 12 pm, ông xã sửa soạn chưa xong, nên đổi chương trình - đón chị T, đi lấy hoa, trở lại đón ông xã. Trời Dallas 12 pm nóng thật là nóng, ánh mặt trời đã gay gắt, tôi bắt đầu lái tàu. Đón chị xong, chúng tôi đến đón các bình hoa. Các bình hoa đã cắm sẵn trong chậu thật đẹp - nhưng không dễ lọt vào SUV. Thế là phải lột các chậu ngoài ra! Để ở sau thì

sợ khi xe chạy các bình hoa sẽ nghiêng ngã và tan nát đời hoa khi đến Trung Tâm; nên chúng tôi để hai bình hoa lớn ở ghế sau vậy - thắt seat belts cho chúng luôn cho chắc ăn. Làm xong thì các chị em mồ hôi ướt đầm. Cũng được đó - chắc chắn vô cùng - nhưng các bình hoa đã chiếm chỗ ngồi của ông xã tôi! Tôi bấm phone gọi anh: “Sorry anh nhe - mấy bình hoa nó chiếm hết băng sau rồi - anh lái xe qua Trung Tâm đi nhe.” Anh vui vẻ bảo: “OK, hẹn gặp đâu đó trên xa lộ”.

Vì chưa bao giờ đến Trung Tâm, tôi đã chuẩn bị một tờ Google Map chỉ đường. Nhìn vào thấy cũng dễ, chỉ qua vài cái highways. Ngoài ra, tôi còn phụ thêm cái GPS, trường hợp đi trật đường thì mới dùng nó để quay về nẻo chính. Mấy ngày qua, cái GPS này nó có vẻ chỉ đường hơi dài dòng mà ông xã chưa có dịp coi lại. Nghi ngờ cái khả năng của GPS thế nhưng tôi cũng bỏ cái địa chỉ Trung Tâm vào - coi như là backup plan. Chị T thấy tôi cầm bản đồ rồi nên cũng yên tâm!

Chúng tôi vui vẻ lên đường, xe chạy phom phom, tuy có kẹt khoảng 10 phút ở xa lộ 635, nhưng sau đó thì các con đường đều rộng rãi thoải mái. Qua khỏi phi trường DFW, cái GPS bắt đầu nói

“Recalculate...”. Khi chị T hỏi cái GPS nói cái gì kia, tôi phát biểu ngon lành: ‘cái GPS nó chỉ đường khác, nhưng nó chỉ bậy bạ, mình theo bản đồ chứ khỏi nghe nó - nó nói gì mặc kệ nó’. Khi đến cuối xa lộ 183, gần vào xa lộ 820, bắt đầu có nhiều bảng chỉ đường hơi rắc rối. Và như tôi đã sợ, tôi lấy exit trật. Thế là... cái bảng đồ kẻ như vô dụng. Không sao, bây giờ thì theo GPS. Cái GPS này đúng là có vấn đề, xa lộ 820 ở sau lưng mà nó cứ chỉ đi thẳng, quẹo phải, quẹo phải. Nhưng đã lỡ phóng lao thì theo lao. Tuy đường GPS chỉ thì xa, nhưng cuối cùng cũng ra lại xa lộ 820. Cái đoạn đường mạo hiểm này làm chúng tôi mất 15 phút. Chị T bắt đầu tính - nếu các Khóa Sinh đến 4pm, thì hoa lá phải sẵn sàng cho Thánh Lễ cho các trợ tá lúc 3pm. Tôi trấn an - mình gần đến Trung Tâm rồi chị.

Lên lại xa lộ 820, tôi giờ map ra lại - theo map thì sẽ vào exit 16. Xe lại phom phom tiếp trên xa lộ... Cái GPS bắt đầu nói: “recalculate...” Quái!! Nó lại giờ chúng. Vài ba phút sau, chị T bảo sao mà các số exit cứ đi lên - bây giờ là exit 23, 24 rồi. Ừ nhì!! Oái!! Đi ngược chiều rồi!! Thì ra hồi nãy cái GPS nó báo động mà tôi không thèm nghe. Tôi kiểm đường exit rồi cũng như hồi nãy, xa lộ sau lưng mà GPS cứ bảo đi thẳng, quẹo

phải, quẹo phải. Thế là chị em tôi theo GPS vòng vo trong cái thành phố nào đó không biết bao lâu nhưng cuối cùng cũng ra tới xa lộ - nhưng cái xa lộ này không có trong cái Google Map nữa. Thôi thế thì chỉ còn để GPS chỉ đường dẫn lối. GPS đưa chị em chúng tôi xuống phía Nam FortWorth, đi qua thành phố, qua City Hall, rồi đi qua hướng Tây, lên hướng bắc. Tôi thì mặt làm ra như bình tĩnh lắm, nhưng trong lòng cầu nguyện Thầy ơi cho cái GPS chỉ đường đi cho đúng. Cuối cùng chúng tôi cũng đến Trung Tâm lúc 2:45pm. Các bình hoa ngất ngư với hành trình được đem vào nhà ngay. Cho đến ngày Closura, các đóa hồng vẫn còn tươi thắm trong nhà nguyện, trước hình Thầy. Thảo nào, như các khóa sinh, chúng được nuôi dưỡng bởi bầu không khí yêu thương của Khóa 3 Ngày, với sự hiện hữu của Thầy trong nhà đó.

Xin tạ ơn Thầy đã che chở chúng con một chuyến đi bình an.

TVT

TB: Nếu các anh chị đọc bài này có lo ngại không nhờ trợ tá ngầm này chở đi đâu nữa, xin các anh chị yên tâm. GPS đã được điều chỉnh lại, thì ra nó có cái setting là tránh U-turn, nên nó nhất định không đi lui. Bây giờ cái setting đó đã được sửa lại..

Chia sẻ của một Cursillista

trong Cộng Đồng Ngày Thứ Tư

Nếu ai hỏi em làm thế nào để kiên trì sống ngày thứ Tư, khi cuộc sống của mình gặp rất nhiều thử thách, dĩ nhiên là không dễ.

Theo kinh nghiệm sự thử thách lâu dài của em đó là sức khỏe. Bao nhiêu năm nay cho tới bây giờ, em vẫn phải đương đầu, với cái bệnh đau nhức của mình. Hiện tại bây giờ cánh tay của em không với nổi ra đằng sau, một nửa bên này rất là đau. Cái đau thể xác em có thể chịu đựng nhưng cái đau tinh thần thì rất là khó. Mấy năm đầu em thật là chán nản và em rất mặc cảm, em không muốn nghe điện thoại và ra khỏi nhà.

Em cứ như một người điên vậy. Em uống thuốc để giữ sự thăng bằng nhưng em chỉ thấy rối loạn thêm. Thuốc càng khiến em như người mất hồn không suy nghĩ được.

Anh Hoàng, chồng em, khuyên em đi Lễ và viếng Minh Thánh Chúa, tìm sự bình an nơi Thầy. Em nói đầu óc em rối bời, em chỉ biết khóc khi em đi viếng Chúa. Anh nói em khóc cũng được không cần nói. Chúa biết em muốn nói gì, Chúa sẽ ban sự bình an cho em.

Em biết đó là cám dỗ của ma quỷ đang cản trở ngày thứ Tư của em.

Vì thế em không bỏ cuộc - em vẫn một tay nắm lấy Chúa và một tay nắm lấy anh em. Chính nhờ những chia sẻ đó với những anh em, em học hỏi được những kinh nghiệm sống của các anh chị. Em coi đó như là cái đòn bẩy vực em dậy.

Dù em đau yếu, Chúa cũng có cho em một dịp để sai em đi. Một hôm có một ông khách gọi em, nhờ em đến nursing home để làm tay cho vợ của ông vì vợ ông mới bị liệt nửa người. Em nhận lời ngay. Sau khi cúp điện thoại em mới chợt nhớ ra bình thường em làm việc phải ngồi đúng thế thì mới tránh được cái đau. Vậy mà bây giờ em phải làm tay cho một người liệt trên giường, chắc sẽ ảnh hưởng đến cái đau của em. Tự dưng em

thấy giăng co là có nên gọi lại từ chối hay không.

Em đã cầu nguyện để nhận ra Thánh Ý Chúa. Sau cùng em đã đến và làm cho bà với tính cách yêu thương hơn là thương mại. Em trò chuyện và bóp tay cho bà để bà thấy sự quan tâm yêu thương em dành cho bà. Em đã ngồi lại với bà đến ba tiếng đồng hồ.

Sau khi làm xong, người chồng hỏi em lấy bao nhiêu. Em nói em

không muốn tính thêm tiền công em đến, em chỉ muốn được chia sẻ với bà trong lúc này. Bà nhìn em và khóc. Con gái bà ôm chầm lấy em cũng khóc. Cô ta nói giữa em và gia đình đâu có thân thiết mà sao em lại đối xử yêu thương như vậy. Em chỉ lên trời và bảo đó là Chúa sai em đến.

Em ra về lòng hân hoan như thấy mình đã hết bệnh vậy. Tạ ơn Thầy Chí Thánh đã sai con đi !

TB

Chia sẻ về những ngày đi Trợ Tá

Khóa 1, Dallas 2012.

Đã gần hai tuần sau Khóa Ba Ngày kết thúc, dư âm của những yêu thương, gắn bó, nâng đỡ của các anh trợ tá hình như vẫn còn lắng đọng trong em thật nhiều. Trời đã vào hè, cái nắng rừng rực cháy da của xứ Texas, cộng thêm một bầu lửa rực cháy của các Khóa Sinh làm em cảm thấy Cảm Tạ Chúa hơn vì đã chọn mình đi phục vụ và làm sáng danh Ngài.

Lần đầu đi trợ tá mang nhiều tâm trạng như cha Linh Hướng đã kể “lắng lo, hồi hộp, bối rối... cứ như cô dâu mới về nhà chồng.” Mặc dù đã chuẩn bị kỹ càng, nhưng phút chót vẫn có những thiếu sót. Tuy nhiên, vẫn có đủ thời gian để bổ sung và các công việc được tốt

đẹp như Ý Chúa muốn.

Giờ đây ngồi xuống ghi lại những cảm xúc thì là thật khó khăn vì những cái dễ đã bị chặn lại rồi. Chỉ còn lại cái khó! Mà cái khó thì làm sao kể được. Thật là rắc rối quá. Chúa ơi! xin cứu con.

Này nhé! để em phân tích lê thê một tí cho nghe. Trước tiên, vừa xong khóa, anh Khóa Trưởng có nhắc nhở “mọi vinh quang là của Chúa” vì “Ngài phải lớn lên và chúng ta phải lu mờ đi.” Em chêm thêm câu sau là “còn tội lỗi là của mình,” bởi thế mình mới có chuyện để kể. Kể đến, một anh khác lại chia sẻ thêm “Điều dễ làm nhất chính là BỎI MÓC LỖI LÀM

CỦA NGƯỜI KHÁC” làm em cụt hứng hết sức!

Bởi vậy em phải bới móc lỗi lầm của mình để có chút gì mà chia sẻ. Nghĩ tới nghĩ lui mà mới lòi ra được 3 tội thôi, còn bao nhiêu quên sót thì đã có cha Linh Hường tha cho rồi!

Tội thứ nhất là tội ăn trộm thuốc đau nhức. Thật ra em không có ý ăn trộm từ đầu nhưng vì hoàn cảnh bắt buộc đưa đẩy thôi. Chả là vì các trợ tá “ngầm” của Ban Âm Thực đứng lâu quá trong nhà bếp và không có sa-lông để ngồi nên chân ai nấy đều đau nhức luôn. Lần đầu em lên xin thuốc thì anh Trưởng Ban Y Tế cho được hai viên. Chúa ơi! có hai viên thì chỉ được hai ngón chân nhức nhích thôi. Lần sau em lên thì gặp anh đang ngáy khò khò. Tính đánh thức anh dậy để xin thuốc chột nghĩ đến lòng bác ái thôi để anh ngủ. Nhưng mà về không có thuốc thì đâu có được? Thôi đành “nhắm mắt làm liều” bốc đại ít viên thuốc đau nhức, miệng lầm bầm xin Chúa tha tội. Tiện thể, em cũng xin anh Trưởng Ban Y Tế tha tội luôn nhé! Một chút bác ái chắc là huê với tội ăn trộm mấy viên thuốc đau nhức.

Tội thứ hai là tội gán tên không xin phép. Tội này liên quan đến các anh thân thương trong Ban Hành Chánh [BHC]. Tưởng cũng nhắc qua chút xíu về mối tương

quan giữa Ban Âm Thực và Ban Hành Chánh. Em ví von mối tương quan như “răng với môi”, “răng mà... sún thì môi cũng... kỳ kỳ”. Các anh em trong hai ban làm việc thật gần bó và mật thiết với nhau. Không ai nề hà công việc của ban nào, cứ thấy việc là xông vô làm liền. Các anh em quá thân nhau nên chẳng lấy chi làm điều khi “làm việc của người khác”. Bởi vậy, em hay ghé ngang văn phòng Ban Hành Chánh. Chúa ơi! Phòng đâu mà ngon vậy! Mát rượi và ghế xa-lông đầy phòng. Biết là công việc của BHC nhiều khê lắm – Lúc nào cũng thấy các phòng ốc sẵn sàng và ngăn nắp là biết các anh đã chu toàn phận sự, vậy mà cứ mỗi lần em lên gặp lại thấy mỗi anh một ghế, mắt lim dim, tay xoa bụng, tay bóp trán. Không biết đang “tính toán” gì? Trông không khác gì mấy “chính trị gia xa-lông.” Thế là các anh bị dính với cái tên “Chính Trị Gia Xa-lông” suốt khóa luôn. Và bây giờ gặp lại vẫn còn bị gọi. Thế có tội không chứ!

Tội thứ ba là tội gia nhập Ban Phụng Vụ mà không xin phép. Các anh trong Ban Phụng Vụ phải tập hát, tập đàn liên tục ban ngày. Em làm việc trong Ban Âm Thực ban ngày, đâu có tập với các anh được. Thế mà ban đêm lại hội nhập vô “đàn ca hòa tấu ... ngáy,” đánh trống, thổi kèn làm ồn ào mất

giấc ngủ của các anh trợ tá khác. Cái tội nhập nhóm mà không xin phép. Ôi! Đó là cũng một kỷ niệm thật khó quên.

Có anh bạn trợ tá ngồi tán chuyện lúc giải lao. Anh cho biết ba ngày đi trợ tá thật điểm phúc. Anh tâm sự: “Minh thấy bình an thật sự, rất yên lặng và tâm hồn thanh thản”. Hỏi anh có biết lý do không? Anh trả lời không biết, nhưng một điều chắc chắn không nghe tiếng bà vợ lèo nhèo bên tai “Honey do this, honey do that.” Nghe cũng có lý đấy nhỉ!

Thường thường em hay đi sau bác thi sĩ QH để coi bác có vất đi giấy nháp mấy bài thơ dở “bỏ thùng rác,” rồi lượm về sửa lại “sơ sơ” thành thơ con cóc. Lần này thì may quá, không những một tờ mà lại có vài tờ. Thôi thì gom góp lại cũng được... một bài thơ; gỡ lại làm thành Bài Thơ Con Cóc Không Tên Số... 15.

Dế ơi! ta bảo dế này,
Anh em ta ngáy dế mào thua xa.
Dế buồn xin cứ chạy xa,
Để ba đêm nữa rồi ta trả mào.
Đêm khuya trợ tá già chày,
Chỗ kia bánh khọt, nơi này phòng tôm.
Góc kia ú ớ méo mồm,
Phì phèo như gió thổi buồn đi xa.
Đúng là có Pa - Lãng - Ca,
Ngỡ mình chỉ một hóa ra thật nhiều.
Ôn Trên trần ngập bao nhiêu
Trong, ngoài tất cả cùng nhau nguyện cầu.
Tuy rằng bối rối lo âu,
Nhưng lòng phó thác đậm sâu nơi Ngài.
Anh em trợ tá miệt mài,
Một lòng phục vụ vì Thầy có đây.
Dư âm Ôn Thánh còn đây,
Giúp làm Men Muối sống Ngày Thứ Tư.
Quyết tâm đầu khó không từ,
Chỗ nào họp bạn là như có Thầy.
Cùng nhau ta hãy nắm tay !!!

Dallas, 2012

NKP

Palanca và đời sống Ngày Thứ Tư

Mến chào quý anh trong Thầy Chí Thánh,

Tôi rất hân hoan khi được biết có 24 anh đáp lời mời gọi của Đức Kitô là Thầy Chí Thánh lên đường tham dự Khóa cuối tuần này, đặc biệt đây là Khóa đầu tiên của ngành Việt Nam tại GP Dallas mà quý anh là những người tiên phong.

Trong tâm trạng như do dự, đắn đo, suy tính, thắc mắc Cursillo là gì mà phải mất đi thời gian quý báu của ba ngày cuối tuần dành để nghỉ ngơi với gia đình sau những ngày làm việc cực nhọc! Nhưng rồi quý anh đã mạnh dạn lên đường, một bước đầu với tâm tình phó thác thôi cứ đi cho biết. Vâng, thưa đó cũng là tâm trạng của tôi cách nay hơn 6 năm về trước, đã qua một lần tôi từ chối lời mời đi dự Khóa của chị bảo trợ. Thế rồi tôi đã đáp lời mời và trở thành một Cursillista rất hăng hái! Nhưng niềm vui không trọn vẹn vì những biến cố đau thương xảy đến cho tôi, mới 5 tháng sau khi dự Khóa về tôi chơi với nghe tin con gái bị cancer, vừa mới mừng con điều trị xong, thì hai đứa cháu ngoại bị chìm trong hồ bơi sau nhà, và chưa đầy một năm sau con gái tôi vì quá thương nhớ cũng đi theo hai đứa con yêu quý của nó!! Thưa quý anh, dù vết thương vẫn còn nhói

đau mỗi khi nổi nhớ con, thương cháu lại đến, nhưng tôi tạ ơn Thầy và cảm nhận rằng Ngài đã chuẩn bị hành trang cho tôi bằng một quyết định sáng suốt là tham dự Khóa Tĩnh Huấn. Nhờ đó tôi có đủ sức mạnh vượt qua những thử thách mà tôi tưởng chừng như muốn bỏ cuộc, muốn bỏ Thầy. Cũng nhờ ÔN Ngài, nhờ những phương cách đào luyện của khóa Cursillo, nhờ sự trấn an của bằng hữu xa gần và nhờ sự hỗ trợ tinh thần của anh chị em trong đại gia đình Cursillo nên tôi vẫn đang tiếp tục con đường theo Thầy.

Cầu chúc cho mỗi người trong quý anh sẽ tìm thấy một bầu khí thân mật, vui tươi, thánh thiện trong 3 ngày học hỏi. Hy vọng quý anh sẽ cảm nhận được Tình Yêu của Chúa và rồi sau khi trở về sẽ giữ mãi trong quãng đời còn lại của mình.

Một lần nữa tôi cầu chúc quý anh gặt hái được nhiều thành quả tốt đẹp. Nguyên xin Thầy Chí Thánh luôn đồng hành trong suốt đời sống Ngày Thứ Tư của quý anh.

Thân mến,

Lucia Khanh Hà
Khóa 555, năm 2006
Tại Houston Texas

SINH HOẠT CURSILLISTAS
2011 - 2012

Tinh Tâm chuẩn bị cho Khóa 3 Ngày

Ngày chuẩn bị Khóa Sinh

Thánh Lễ trao chuông

Đón tiếp Khóa Sinh

Khai Khóa

Đón mừng tân Cursillistas

Hỏi Đáp [HĐ] *oi, Trợ Tá [TT] tui thiệt mừng hết lớn khi nghe Bản Tin Ultreya [BTU] sắp... tái phát hành (chắc vì nhờ có K3N đầu tiên tại Dallas,) TT tui xin “nộp” ngay một câu hỏi (nóng hổi trong lòng) xin HĐ chuyển đến anh Khóa Trưởng [KT] giữm nha: Thừa... “Thủ Lãnh,” có thể năm tới PT sẽ tổ chức Khóa Nữ đầu tiên tại tỉnh nhà, TL có thể cho TT... “ngầm” chúng em một lời khuyên trong tâm tình của người Khóa Trưởng không ạ? Ký Tên: Lo Lắng - Một TT... “ngầm” [LL].*

Thân chào LL, *Xin cúi mình khâm phục LL đã hăng hái (hay ... “liều mạng”) trong việc chuẩn bị sẵn sàng cho Khóa Nữ tương lai, cũng xin cảm ơn LL đã tin tưởng vào “Thủ Lãnh” của chúng ta và để cho HĐ tui có dziệc làm ☺. Thân Mến. HĐ*

KT: Không biết những anh Trợ Tá khác thì sao, chứ riêng tôi mãi đến chiều thứ Năm, sau rollo Khai Khóa tôi mới nhận ra một điều là tôi chưa phó thác đủ, chưa dám tách mình ra khỏi những gì đã soạn sẵn trong tài liệu Khóa Trưởng - thậm chí quá chú trọng đến nội dung hơn là những tâm tình cảm xúc mà Chúa Thánh Linh trao gởi đến cho tôi. Trước khóa, tôi đã chuẩn bị khá kỹ cho các bài nói, cách hướng dẫn Khóa Sinh, cách đọc, cách đối đáp trong các giờ nguyện gẫm, v.v... đọc tới đọc lui cho thật trôi chảy những phần đối thoại đó. Rollo Khai Khóa không đòi hỏi khía cạnh nội tâm của người trình bày nhiều - thế nhưng đến phần Suy

Gẫm 14 Đàng Thánh Giá thì sự việc hoàn toàn khác. Từ chặng thứ Nhất đến chặng thứ Ba tôi cố hết sức để đọc thật rõ ràng, tránh không vấp vấp, không phạm lỗi. Sau ba chặng đàng, mặc dù đọc tương đối mạch lạc nhưng tôi không “cảm” được Chúa, ngay cả những lần tập đọc ở nhà tôi còn “cảm” được Chúa nhiều hơn lúc này. Lúc đi chuyển đến chặng thứ Tư, tôi nhìn lên Chúa và cầu xin “Lạy Chúa, xin cho con được đồng hành trên đường khổ nạn với Chúa. Xin cho con được cùng đi với Ngài.” Sau lời nguyện, lúc quỳ xuống trước chặng thứ Tư, trong một khoảng khắc im lặng thật ngắn ngủi tôi nhận ra điều này: là tôi phải là tôi và

những gì tôi đọc phải đi kèm với những tâm tư của riêng tôi đối với Chúa. Người nghe cảm nhận được bao nhiêu, đó là việc của Chúa – hoàn toàn không tùy thuộc vào sức tôi. Với ý thức đó, tôi tập trung toàn bộ vào đối tượng duy nhất là Chúa - và lạ lùng thay bắt đầu từ lúc đó tôi mới có thể thực sự cùng đi với Thầy lên Núi Sọ trong thần thức, ngẹn ngào. Ngày thứ Sáu, sau rollo Sùng Đạo, phần mời gọi anh em Khóa Sinh dứt khoát quyết tâm đứng về phía Chúa Kitô cũng thế. Đọc lại bài đã soạn sẵn, tôi thấy nó không đủ sức lột tả được điều muốn nói và trong vài phút cuối cùng tôi quyết định sẽ không nói theo

bài soạn nhưng phó thác tâm trí và miệng lưỡi của mình hoàn toàn cho sự thôi thúc đang bùng cháy trong trái tim tôi. Nhiều và nhiều lắm những trường hợp tương tự như vậy đã diễn ra trong suốt Khóa học - qua đó tôi cảm nghiệm và tin rằng mọi thành tựu lớn nhỏ trong Khóa học đều do ơn Chúa tác động, và tôi, cũng như nhiều Trợ Tá khác chỉ là khí cụ được Chúa sử dụng mà thôi. Một lời cuối, tôi xin nhắn gửi đến quý anh/chị Khóa Trưởng tương lai là: Hãy chuẩn bị vừa đủ những điều mình sẽ trình bày và dành cho Chúa thật nhiều cơ hội để Ngài kiện toàn theo nhu cầu của Khóa và theo Thánh Ý của Ngài.

Thân ái trong Thầy Chí Thánh!
Giuse Võ T. Tích

**Quý anh chị nếu có thắc mắc xin liên lạc với H/Đ
theo email: BTU.Dallas@yahoo.com
Xin cảm ơn**

Tạ Ôn và Chúc Mừng Khóa #1 Nam GP Dallas

Tạ Ôn Thầy Chí Thánh. Khóa Cursillo Đầu Tiên thuộc GP Dallas của chúng ta đã hoàn tất rất tốt đẹp. Qua những lời chia sẻ của quý anh tân Cursillistas trong Nghi thức Clausura cho thấy quý anh đã được rất nhiều ơn. Chắc chắn là nhờ Palanca từ khắp nơi nhất là từ cộng đồng Trợ Tá tinh thần bên ngoài đã liên li cầu nguyện 24/24 trong suốt khóa; nhờ sự dẫn thân phục vụ của cha Linh Hướng, quý cha, quý thầy, ban trợ tá nổi cũng như ngầm; và nhờ mấy “phu nhân” ở nhà đã gánh vác việc gia đình để quý anh có thể dễ dãi đi trợ tá.

PT GP Dallas được kết quả như ngày hôm nay xin nhớ ơn sự hướng dẫn của quý cha LH:

- Cha Đaminh Đình Minh Hải
- Cha Gioan Trần Ngọc Bích
- Cha Giuse Trịnh Đức Hòa
- Cha Phêrô Bùi Quang Tuấn

Cũng không quên ơn PT ngành Việt Nam Houston. quý cha LH Phanxicô Xavier Ngô Tôn Huân và cha Giuse Vũ Thành bao năm qua đã đào tạo cho PT Dallas biết bao Cursillistas và tạo điều kiện cho các Cursillistas Dallas trợ tá cho các khóa Houston để học hỏi, tập sự chuẩn bị để mở khóa.

Sau cùng xin cảm tạ quý anh BPV Miền 8 đã luôn nâng đỡ và giúp PT Dallas trong thời gian qua.

Là Khóa Đầu Tiên nên quý anh Trợ Tá rất vất vả nhưng tất cả các ban rất đoàn kết và vui vẻ làm việc với nhau để phục vụ cho khóa. Tạ ơn Thầy Chí Thánh.

Ban Hành Chánh: Ngoài việc hành chánh, quý anh còn thiết kế và sửa soạn các phòng ốc rất đẹp, lau chùi, giữ trật tự và bao nhiêu việc linh tinh khác. Quý anh làm việc rất âm thầm có lẽ KS không biết đến, nhưng đã đóng góp rất nhiều công sức cho Khóa được diễn tiến trôi chảy.

Ban Ẩm Thực: Nghe mấy KS chia sẻ ăn ngon quá, không tin là mấy anh nấu, mà đúng vậy nhờ các chị Trợ Tá “ngầm” trộn chui trốn nhủi dưới bếp để nấu dùm, các anh chỉ rửa và bung thôi. Các

anh TT chia sẻ BÁT phục vụ các TT như phục vụ KS, làm mấy anh quá “củ động”.

Ban Phụng Vụ: Quý anh TT chia sẻ nhiều khi được đánh động còn hơn khi dự khóa. Khi hỏi mấy anh ban PV, khi hát có thấy KS phản ứng gì không? Mấy anh trả lời: chúng em không biết KS làm sao vì chúng em đưa nào cũng vừa hát vừa nước mắt chảy ròng ròng nên chẳng thấy gì!☺ Những dòng nước mắt cảm xúc khi hát lên những bài Thánh ca với hết tâm tình, cũng có lúc vì ... cười quá độ!!!

Ban Học Tập: Có mấy anh rollistas chia sẻ trước khi nói bài, tự nhiên quên hết, không tập trung được, nhưng nhờ các anh em TT tụ tập lại cầu nguyện, đến khi nói bài trôi chảy như Chúa Thánh Thần nói chứ không phải mình nói, nên càng tin vào lời cầu nguyện. Anh KT tâm sự khi tập dợt trước khóa, nhiều bài còn khiếm khuyết tùm lum, nhưng sao vào khóa ai nói cũng hay cả.

Thật là phải chúc mừng BHT cách riêng, vì hơn mười năm nay đã tham dự sập si 20 clausura để nghe KS chia sẻ cảm nghiệm và nhiều lần nghe tân Cursillistas chia sẻ tại GX ĐMHCG, chưa thấy khóa nào giống như khóa này. Hầu hết KS đều chia sẻ được đánh động bằng các bài rollos.

Khi phỏng vấn phu nhân của một tân Cursillistas thuộc GXĐMHCG, thì chị cho biết thấy sự thay đổi rất lớn nơi anh. Anh chia sẻ tối Thứ Năm hơi chán muốn về, đến Thứ Sáu sau khi nghe rollos thích quá, khi break hay ăn trưa chỉ mong mau mau trở lại để nghe rollos. Rồi đôi khi nghe anh lẩm bầm cái gì, khi đến gần thì ra anh đang lẩm bầm “**Trợ Tá Muôn Năm**”!!!

Cha Linh Hướng: Từ TT đến KS ai ai cũng khen các bài Nguyễn Gấm quá hay và rất đánh động.

Chúc Mừng Tân Cursillistas Cha Phó Tôma Hà Quốc Dũng

Khóa nam # 547 - 5/17/2012 - 5/20/2012 tại Orange County, California. Nguyễn xin Thầy Chí Thánh luôn chúc lành và ban sức mạnh hồn xác để Cha có thể chu toàn trọng trách mà Ngài đã giao phó cho Cha qua Thiên Chức Linh Mục.

Chúc Mừng Tân Cursillistas!!!

Chúc mừng 24 Tân Cursillistas của Khóa I Nam GP Dallas, ngày 12-15/07/2012. Nguyên xin Thầy Chí Thánh luôn đồng hành với quý anh suốt Ngày Thứ Tư để không những mang mà còn là TIN MỪNG cho những người chung quanh.

Tôma Ngô Sĩ Trường ĐMHCG, Garland, TX	Gioan Kim Nguyễn Ngọc Tiến ĐMHCG, Garland, TX
Giuse Nguyễn Đăng Quý ĐMHCG, Garland, TX	Augustino Nguyễn Thành Công ĐMHCG, Garland, TX
Giuse Nguyễn Trần Vinh ĐMHCG, Garland, TX	Giacôbê Nguyễn Phi Long ĐMHCG, Garland, TX
Giuse Trần Văn Thế ĐMHCG, Garland, TX	Gioan Baoxita Trần Trí Ty André Dũng Lạc, OKC, OK
Marco Bùi Thanh Việt ĐMHCG, Garland, TX	Giacôbê Tôn Thất Nguyên André Dũng Lạc, OKC, OK
Anton Hoàng Việt Cường ĐMHCG, Garland, TX	Vincent Depaul Trần Phong Thánh Giuse, Tulsa, OK
Phaolô Phạm Đức Lâm ĐMHCG, Garland, TX	Tôma Hà Thúc Thanh Đức Mẹ Fatima, Ft Worth, TX
Giuse Nguyễn Giao Niên ĐMHCG, Garland, TX	Giuse Lê Tất Lịch Chúa Kitô Vua, Ft Worth, TX
Phaolô Nguyễn Thiên Trí ĐMHCG, Garland, TX	Giuse Nguyễn Trí CTTĐVN, Arlington, TX
Antone Cao Sĩ Kỳ Văn ĐMHCG, Garland, TX	Phaolô Bành P Phú CTTĐVN, Arlington, TX
Vinh Sơn Đàm Hữu Thư ĐMHCG, Garland, TX	Antone Nguyễn Văn Bắc CTTĐVN, Arlington, TX
Phanxicô Xavier Bùi Thanh Vũ ĐMHCG, Garland, TX	Augustino Nguyễn Thanh Mẹ Đồng Công, Minnesota MN

Chúc Mừng Tân ...Baby!!!

Chúc mừng AC Cursillistas Đạt-Nhung Ngày 02/07/2012 có thêm Tân Baby, công chúa Nguyễn Hope. Tuy trước Khóa Nam I có 10 ngày nhưng bỏ đi Trợ Tá, mẹ ở nhà trông con đăng ký cầu nguyện hết những giờ còn trống của palanca 24/24 trong suốt Khóa Học, thật là hết mình với PT. Xin Thánh Gia gìn giữ gia đình luôn an vui

hạnh phúc và ban ơn sức mạnh hồn xác để AC luôn sốt sắng trong mọi công tác tông đồ.

Chúc Mừng quý Thầy!!!

Chúc mừng thầy Antôn Nguyễn Nam Việt con của AC Cursillistas Mỹ & Ánh được mặc áo dòng vào năm tập tại Baldwin Park, CA ngày 28/07/2012 và thầy Tôma Aquinô Gioan Baotixita Hoàng TôKha con AC Cursillistas Hùng & Thiêng được tái khấn tại Houston, TX ngày 29/07/2012. Xin Chúa qua lời cầu bầu của thánh Anphong cho quý thầy được ơn bền đỗ, vì lúa chín đầy đồng mà thiếu thợ gặt.

Xin Cầu Nguyện !!!

Xin cầu nguyện cho tất cả quý cursillistas đang đau yếu được Thầy ban ơn sức mạnh hồn xác và cho các linh hồn người thân đã qua đời chóng được hưởng Nhan Thánh Chúa nhất là các linh hồn:

- LH Cụ Bà Maria Vũ Thị Lan, thân mẫu Cursillista Maria Nguyễn Thị Kim Trang mới được Chúa gọi về ngày 10/07/2012 tại Garland, TX

- LH Cụ Giuse Phạm Văn Kỳ thân phụ của Cursillista Phạm Long Thành được Chúa gọi về ngày 22/05/2012 tại Garland, TX

- LH Maria Tô Thị Ôn, nhạc/thân mẫu Cursillistas Phú & Thúy được Chúa gọi về ngày 08/04/2012 tại Plano, TX

Sinh Hoạt Hàng Tháng:

Sinh Hoạt Trường Lãnh Đạo: 7:45PM - 9:45PM mỗi Thứ Hai cuối tháng tại phòng 106 GX ĐMHCG

Ultreya: 8:00PM – 9:30PM mỗi Thứ Hai đầu Tháng tại phòng 106 GX ĐMHCG

Xin theo dõi các thông báo và sinh hoạt các nhóm trên trang nhà: www.cursillodallas.com

Xin tất cả cursillistas luôn làm palanca cầu nguyện cho mọi sinh hoạt của PT được kết quả như ý Thầy và xin Thầy giúp chúng ta luôn kiên trì trong ơn gọi cursillistas của mình dù gặp phải thất bại hay thành công.

*Không phải các con đã chọn Thầy,
nhưng chính Thầy đã chọn các con*

*Phong Trào Cursillo
Ngành Việt Nam - Giáo Phận Dallas*